

ת"פ 21262/03 - מדינת ישראל נגד מחמד טורק, רמדאן טורק

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 21262-03-16 מדינת ישראל נ' טורק (עוצר) 31 דצמבר 2017 ואות'

לפני כבוד השופט מיכל ברק נבו
המאשימה מדינת ישראל
באמצעות פמ"מ - עו"ד רעות אבiri

נגד הנאשמים 1. מחמד טורק
באמצעות בא כוחו עו"ד עלא תילאווי
2. רמדאן טורק
באמצעות בא כוחו עו"ד שירן ברגמן

הכרעת דין

החליטתי לזכות, מחמת הספק, את הנאשם 1 מהמייחס לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. הנאים הם אחיהם. **רמדאן, הנאשם 2**, הוא יליד 1985 ו**מחמד, הנאשם 1**, הוא יליד 1996. הם מתגוררים בטירה, בשכנות לבתו של **המתלון, מ. ג.** בחודש יוני 2014 התגלו סכסוך שכנים בין משפחת הנאים למשפחת המתلون.

ביום 16.2.2014, בשעה 19:48 או בסמוך לכך, הגיעו נאים 1 לרחבה הבאר בשכונת המחס בטירה, כשהוא רעל פנים ואוחז בידו שקיית ובתוכה נשק המוכן לשימוש. באותו עת שהו במקום המתلون ואנשים נוספים. נאים 1 צעד במהירות לעבר המתلون, שעמד בסמוך לאנדים האחרים, כיון לעברו את נשקו, ירה לעברו והחל במנוסה מהמקום. כתוצאה מהירי חדר קלייע לגבו של המתلون ופצע אותו.

אדם חטיב, ששאה במקום, החל להאבק עם נאים 1, על מנת למנוע ממנו לירות או להמלט מהמקום, וביעודם נאבקים הגיעו למקום האירוע נאים 2, התעורר בעימות ומנע מחתיב המשיך ולעכב את נאים 1. בהמשך לכך, נאים 2 עשה עצמו כמו שרודף אחריו נאים 1 ומנסה לכך אותו. השניים נכנסו לסמטה המובילה לביתם ועם צאתם מהסמטה התפצלו דרכיהם, ונאים 1 המשיך להמלט מהאזור רגלית. נאים 2 הגיע לרכבו והחל בנהוגה לעבר נקודת מפגש, שאיתה תיאם עם נאים 1, על מנת לסייע בידו להמלט מהמקום. כאשר נאים 2 הגיע לנקודת המפגש, נאים 1 נכנס לרכבו ושני הנאים נסעו מהמקום.

המתלון נלקח לבית החולים, קיבל טיפול רפואי ווחרר למחירת היום.

במעשיו המתוארים לעיל נשא נאשם 1 נשק שלא כדין ופגע במתלון באמצעות קליע ופצע אותו, שלא כדין, בכוונה להטיל בו מום או לגרום לו לחבלה חמורה. לפיכך הואשם בחבלה בכוונה חמירה (עבירה לפי סעיף 329(א)(1)(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]) ובניסיאת נשק (עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק).

במעשיו המתוארים לעיל עזר נאשם 2 לנשא 1 בכוונה שיימלט מעונש, בידיעו שנשא 1 עבר עבירה מסווג פשע. לפיכך הואשם בסיווע לאחר מעשה (עבירה לפי סעיף 260(א) לחוק).

תשובה הנאשמים לכתב האישום

2. נאשם 1 כפר בלבת כתב האישום. הוא הסכים שהוא סכוסר בין משפחתו למשפחת המתלון, אך הוא עצמו לא היה חלק ממנו, ומילא הסכוסר הסתיים בסולחה בספטמבר 2014. לדבריו, בעת היריה במסגד, המכונה "המסגד הישן", עם אחרים, היכולים לאמת את טענת האלibi. סמור לאחר הירוי ביקרו הנאשמים אצל המתלון בבית החולים.

נאשם 2 כפר באשמה ובפרשנות העובדות: לדבריו, הגיע למקום האירוע לאחר ששמע ירייה וצעקות. הוא ראה שני אנשים מתגושיםם ביניהם וניסה להפריד בין הניצים. הוא ניסה לאחוץ בזה שהוא רעל פנים ונראה לו כתוקף, אך זה האחרון החל להמלט. נאשם 2 הלך בעקבות רעל הפנים על מנת להתחזקות אחר מעשייו ואחר מסלול המלטוטו, וחדל כאשר רעל הפנים נמלט לשטח פתוח. לאחר שנתחווור לנשא 2 כי האדם שנורה הוא שכנו מ', הצטרכף לשני שכנים שנקלעו למקום והציבע על השטח שלו נמלט רעל הפנים. בהמשך נכנס לרכבו והחל בניסיעה על מנת לאתר את רעל הפנים. במהלך הניסיעה התבקש על ידי פלוני לעזר את רכבו. הוא עשה כן והוא פלוני הצטרכף לניסיעה בניסיון לאתר את רעל הפנים, וכעבור ניסיעה קצרה עזב פלוני את הרכב.

גדר המחלוקת

3. בתום שמייעת הראיות, סבורה המאשימה כי הוכיחה, בריאות נסיבותית, את כתב האישום. לדברי התובעת, מסלול הבריחה של היורה, מקום הירוי ועד מקום איסופו על ידי נאשם 2, מגובה לכל אורכו בסרטונים שנלקחו מצלמות אבטחה שהיו במקומם. כך גם נתיב הניסיעה של נאשם 2 מבית הנאשמים עד לנקודת האיסוף, אם כי עניין זה מילא אין במחלוקת, ובעניין של נאשם 2 המחלוקת היא רק לגבי מטרת האיסוף וזהות הנאסף. בנוסף, נערכ תרגיל חקירה לנאים, שבו נשמעים הנאשמים משוחחים על קטע מסוים מנתיב הבריחה, שהוא סמור לפני האיסוף על ידי נאשם 2, שבו היורה הגיע לבתו של אחד - מאייסם פדילה - שם נראה היורה כשהוא חשוף-פנימ. התרגיל נערך לאחר שקטע הסרטון הרלוונטי הוצג לנשא 2 בחקירהתו. בשיחה ביניהם נשמעים הנאשמים משוחחים על הגרסה שמסרו וימשו לחוקרים, ובין היתר נשמע נאשם 2 אומר לנשא 1, בmeaning לשאלת השאלת נאשם 1 שלא ניתן לשמעו את תוכנה: "אתה לא נראה, שום דבר, אל תגיד כלום". המאשימה מזכירה כי בשלב זה, רק שלושה אנשים ידעו שהייה מקום שבו היה היורה חשוף-פנימ: היורה עצמו, מאייסם פדילה שפגש בו (ויסירב להעיד בנקודה זו), ונאשם 2, שנחषף בחקירהתו לסרטון.

4. התזה של המאשימה בעניינו של נאשם 1 בניה עלvr, שלאור סרטוני האבטחה, אין ספק שהיורה הוא האדם שנאסף על ידי נאשם 2. זהיוו של נאשם 1 כירוה בניו על מספר נקודות:

- ✗ עצמם האיסוף על ידי נאשם 2, שהוא אחיו הבוגר של נאשם 1;
- ✗ תרגיל החקירה בין הנאים, שבו נשמע נאשם 2 אומר לנאשם 1: "אתה לא נראה, שום דבר, אל תגיד כלום";
- ✗ הדמיון בין הדמות המצולמת בסרטון הבריחה, לבין חזותו של נאשם 1 כפי שצולם בתרגיל השחזר שנערכ עימנו וצולם, והדמיון במצבה ההליכה של היורה ושל נאשם 1 בשני הסרטונים, שעליו מעיד ראש צוות החקירה **אוסקר קירגיז**. לנאשם 1 יש פריצת דיסק, כפי שהעיד, ודבר זה משפיע על אופן הליכתו;
- ✗ קיומו של סכסוך בין משפחת המתלון למשפחה הנאים;
- ✗ עדותו של השוטר אדהם ابو סعدה, שזיהה את נאשם 1 כמו שנצפה הסרטון כשהוא חשוף-פנים ליד ביתו של מאיסם פדילה. שוטר זה הכיר את נאשם 1 מתווך תפוקידו כבלש בתחנת טירה;
- ✗ במהלך תקירת המתלון הפגז לו קטע הסרטון שבו היורה חשוף-פנים. עובר להציג הסרטון לא נאמר לו מהין לקוח הסרטון וכייד הוא מתקשר לאירוע, והוא זיהה את הדמות המצולמת לנאשם 1, בוודאות;
- ✗ שלילת גרסתו הראשונית של המתלון, שלפיו היורה הוא אדם אחר (**מואמן סמארה**), שהרי המתלון כלל לא ראה מי ירה בו וגם חזר בו מגרסה ראשונית זו סמוך לאחר מסירתה;
- ✗ הבדים שבהם נראה נאשם 1 בחלק מהסרטונים שבהם הוא צולם בסמוך לביתו, תואמים לבגדים שלבש היורה, במובן זה שמדובר בסוטוشرط כהה, עם קפוץ'ון, ומתחתיו חולצה בהירה (המוצבצת הסרטון של שלב האיסוף מתחת לסוטוشرط, מאחור, בקטע שבו נראה היורה מושך את הסוטוشرط העליון מעל ראשו, כדי שיכסה את פניו, באופן המביא לחשיפת החולצה שמתחתו).

נוסף עלvr, טוענת התובעת, האלibi של נאשם 1, שלפיו היה במסגד בעת הירוי - הופך, או לא אושר, על ידי כל אחד מלאה שאת שמויותם מסר בחקרתו כמי שראו אותו שם באותו ערב.

התובעת מצינית גם את חוסר האמינות בגרסה **מאיסם פדילה**, שטען כי אינו מכיר את האדם שאותו פגש גלוי-פנים, יצא מבנה קטן לבתו. כאמור לעיל, באחד הסרטונים (**ת/22ב**), שמתعدد בין היתר את סוף נתיב הבריחה של היורה, עד רגע האיסוף על ידי נאשם 2, נראה היורה נכנס למבנה פתוח (שנמצא בשלבי בניה), הנמצא בחצר ביתו של משפחת פדילה. הוא מגיע כשראשו מכוסה ובידו שקית. לעומת זאת ממחצית הדקה, נראה היורה יוצא מהמבנה כשפניו גלויות, ולא השקית שבאה אחז. בשלב זהה הוא פוגש במאיסם פדילה, ונראה הסרטון שהם אף החליפו מילים. סרטון זה, בקטע שימושה 20:53:38^[1] ועוד תום האיסוף (עד שרכבו של נאשם 2 יצא מהתמונה), שמשמש נדבר חשוב במסכת הראיות, יכונה מעתה "סרטון פדילה". השוטרים העידו שפדיילה סייר למסור עדות בגין זהות האדם שאותו פגש, והוא טען שאינו מכיר את הנאים. זאת, למראות שהם גרים במרקח דקות הליכה ספורות ממנו, ולמרות שבבית

המשפט, בירך פדילה את הורי הנאשם שהגיעו לדין. פדילה טען שהוא לא שוחח עם אותו אדם, אף שבسرطان ניתן להיווכח אחרת. פדילה טען שלא זמן לעדות, ולכן לא הגיע למשטרה, אך עדות זו עומדת בסתרה לעדויות השוטרים שזימנו אותו להעיד, שלהם אמר כי הוא חשש להheid. עדות זו גם מנוגדת להג�ן, כאשר מדובר במפגש בוירה פנים מול פנים, דבר שהוא ידוע לשוטרים עקב צפיה בسرطان. לא סביר שהשוטרים לא ניסו כלל לזמן לעדות.

בנוסף לכל אלה מפנה התביעה להtanegotu של הנאשם בחקירה, סתיירות בגרסאותיו ותשובות לא סבירות שנותן. עוד מפנה התובעת לסתירות בין גרסתו זו של נאשם 2.

לטענת המדינה, כל אלה ביחיד מבססים, באופן נסיבתי, את האמור בכתב האישום לגבי נאשם 1.

5. התזה של המאשימה בעניין נאשם 2 נשענת על הנקודות הבאות:

✗ **אדם חטיב**, שנאבק עם היורה, ציין בין היתר, שנאשם 2 הפריד ביןו לבין היורה ותפס את היורה. אך חטיב עזב את היורה וברח, אלא ש לדבריו, סמוך לאחר שנאשם 2 תפס את היורה, עזב אותו ואיפשר לו לברוח. מכאן למדעה התובעת, שנאשם 2 לא בא - כתענתו - לעזר לחטיב, אלא כדי לאפשר ליוירה להמלט;

✗ מתוך הסרטון הכלול ב-**ת/29**, שנלקח ממצלמות האבטחה בבית הנאים, שצולמו על ידי נאשם 2 במכשיר הטלפון הנידי, ניתן לראות כי נאשם 2, אחורי שהפריד בין היורה לבין אדם חטיב, הולך לאיטה אחר היורה, ולא רודף אחריו. גם עובדה זו סותרת את גרסת נאשם 2 כי ניסה לcliffe את היורה, ועליה בקינה אחד עם נסיון לאפשר לו להמלט;

✗ נאשם 2 העלים מהמשטרה את דבר קיומו של מכשיר DVR בביטו, וטען שהמכשיר בתיקון. הוא הסביר זאת בכר שב吃过 המשטרה נטלה ממשתחו את המכשיר ולא החזירה במשך זמן רב מאד. העובדה שנאשם 2 צילם במכשיר הנידי שלו את הסרטונים שנראים בצילמות ובדק אותם, לפניותם אם למסור את ה- DVR למשטרה, מלמדת על חששו מפני מה שיראו בסרטים, ולא על רצונו לcliffe את היורה ולסייע;

✗ נאשם 2 לא סיפר לחוקרים על אירוע איסוף ה"טרמפיקט", אלא רק לאחר שהחקירתו הוצג לו "סרטון פדילה", שם נראה האיסוף בביבורו (**ת/7**, עמוד 66, שורה 7 ואילך). הרסתה אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של נאשם 2 כי הוא "האיש הטוב" בסיפורו, שניסה לסייע בתיפוי היורה. נאשם 2 הסביר זאת בכר שארוע זה נראה מסבך וככilkil מפליל אותו. טענה זו נכונה, במובן זה שהగרסה אכן מפלילה אותו. הוא לא סיפר על איסוף ה"טרמפיקט", בניגוד לפרטים אחרים מהארוע שעלייהם סיפר, מכיוון שקטע זה לא צולם בצילמות האבטחה בביטו, אלא באלה של משפט פדילה, ונאשם 2 לא ידע כלל שיש מצלמות כאלה בסרטון כזה. لكن לא יכול היה להתאים את הגרסה שמסר בחקירה למישהו בידי החוקרים, כי לא ידע על ראייה זו, בנגדו למה שנראה בצילמות מביטו, שכן - התאים גרסתו בחקירה;

✗ ברור לעניין כל, מצפיה הסרטונים (ובפרט ב"סרטון פדילה", שבו נראה האיסוף), כי האיסוף היה מתוכנן, ולא - כתענת נאשם 2 - איסוף של טרמפיקט אקרים שבייקש ממנו לעצור. הדברים עולים גם מעודותו של מאיסם פדילה שציין לגבי האדם שנכנס לחדרון ליד בית הוריון, כי "בא מישחו ולקח אותו"

גראותו של נאשם 2, שלפיו אסף את ה"טרמפיקט" לאחר שהבין שמדובר באדם שרצה לסייע לו לתפוס את היורה - מופרכת. מעבר לכך שברור שמדובר באיסוף מתואם, אז אין להאמין לנאשם 2 שעצם סתם כך, עבור אדם, שפניו מכוסות, אף הסיק - מבלי ששוחח אליו כלל לפני שנכנס לרכב (כפי שניתן לראות מתוך סרטון האיסוף) - שאותו אדם מבקש לחפש אחר היורה;

העובדת שנאשם 2 הוא אחיו הבוגר של נאשם 1 מספקת את ההסביר והמניע לרצון לסייע לו לאחר מעשה הירוי.

בנוסף לכל אלה מפנה התביעה להtanegotu של נאשם 2 בחקירה, שמירה על זכות השתייה בחלק גדול מהשאלות, סיוב לצפות בסרטונים, טענה על אי אמון בחוקרים כהסביר להtanegotu (למרות שפיה בחקירה מלמדת על אוירה נינוחה ורגועה), סתרות בין גראותו ותשובות לא סבירות. עוד מפנה התביעת לסתירות בין גראתו לבין נאשם 1. טענת המאשימה, כי התanegotu של נאשם 2 אינה מתישבת עם טענותיו שלפיו פעל במהלך האירוע לכוד את היורה, אלא דווקא עם התanegotu עבריתנית של חשוד.

6. לטענת נאשם 1 וסנגורו, על בית המשפט לזכות את נאשם 1 כאשמה, שכן המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר את אשמתו של נאשם 1, בביטוי העבירות שייחסו לו בכתב האישום. כפועל יוצא, טען, כי זיכוי של נאשם 1 מחייב את זיכוי של נאשם 2.

במישור המשפטי טען הסנגור כי מדובר בתיק עם ראיות נסיבתיות וועל פי ההלכה הפסוקה, נכון אופיין של ראיות מסווג זה, על המסקנה המפלילה להיות אחת ייחידה, שగבורת באופן ברור והחלטתי על כל תזה חולופית, ולא משאייה כל מקום למסקנה סבירה אחרת (ע"פ 6527/94 **מנצור נ' מדינת ישראל**, פ"ד (3) 732, 736 (1996)). לשיטתו, מעדתו של המתalon, אשר מזהה את נאשם 1 כמו שהוא בו, עולה כי המתalon הוא אדם המחזיק בעמדות בעיתות ומשכך ישנים אנשים נוספים שמעוניינים לפגוע בו, והדבר משליך על המסקנות שניתן להסיק מרائيות התביעה.

ביחס לראיות התביעה, עמד הסנגור על כך שלחוות נאשם 1 עומדות שתי ראיות בלבד - סרטוני מצלמות האבטחה ותרגיל החקירה - שהן רוחקות שנות אורך, כלשונו, מהגעה לרף שה釐בה ההלכה הפסוקה להרשעה. הסנגור טען, כי העבדה שהנאשמים אחיהם אינה מחייבת מסקנה שגם נאשם 1 הוא היורה, אז ברור שמי שאסף אותו הוא נאשם 2, ולהיפך: גם אם יוכח שנאשם 2 אסף את היורה, אין להגיע למסקנה כי מאחר שהם אחיהם, אז היורה הוא נאשם 1 - וככלשונו: "אין הכרח כי היורה הוא אחיו של המסייע לאחר מעשה, ואין הכרח כי מי שסייע לאחר מעשה, יהיה אחיו של מבעץ העבירה" (פסקה 44 לsicomi נאשם 1). לשיטתו של נאשם 1 זהות היורה אינה ידועה. מעיון במצולמות האבטחה לא רואים את פרצופו של היורה.

ביחס לעדי התביעה טען נאשם 1 כדלקמן: **המתalon** העיד תחילת כי זהה את היורה כאדם בשם מואמן סמארה, וזאת על פי מבנה גופו, מאחר שאין חולק כי היורה היה רעל פנים. המתalon עמד על כך שהוא בטוח שאותו מואמן ירה

בו. המתלון שינה את גרסתו לאחר שזכה במצולמות האבטחה, ולאחר שהייתה נתונה בלחץ חברתי, בשל פנימיותו של מואמן אשר נשבע לו בספר הקוראן שלא ירה בו. זאת יש לטענתו להוסיף כי מעצרים הידע של הנאשימים בכפר חזק את גרסתו שהשתנתה, כי מי שירה בו הוא נאשם 1 ולא מואמן. לטענת הסגנו עדותו של המתלון חשובה ביותר לצורך לשילוט התזיה של התביעה. לדבריו, נוכח העובדה שהיורה היה רעל פנים בזמן הירוי, המתלון לא יכול היה לזהות אותו, ואין לתת כל אמון בגרסתו. זאת יש להוסיף את עדותו של אדם חייב, שתיאר את היורה כאדם גדול, שגבאו מעלה 1.80 מ'. לשיטת ההגנה, תיאור זה אינו מתישב עם מדוי של נאשם 1, מה גם שאין חולק כי היורה היה רעל פנים, ולפיכך לא זיהה את נאשם 1 בתור היורה. לאלו יש להוסיף את עדותו של מאיסם פדילה, אשר העיד כי ראה את פניו של היורה אך לא זיהה אותו כמי שהוא מכיר או כנאשם 1. השוטר אדם ابو סעדה שביצעה את השזהר מסלול בריחתו של היורה העיד כי על פי סרטון מצטלמת האבטחה לא ניתן לראות את פניו של היורה והזיהוי נעשה על פי "פרופיל". השוטר גל ויצמן שנכח במקום הירוי לאחר האירוע אישר כי נאשם 2 ניגש אליו וטعن כי היה עד לאירוע. הוא לא ניסה לגבות עדויות בשטח או להבין מה קרה. החוקר אוסקר קירגיז', מי שהיה אחראי על תיק החקירה והתוהה את דרכו החקירה, לא פעל כנדרש, וזכה כל כיוון החקירה אחר, מלבד אשמת הנאשימים, ולא התייחס לעובדה שהיינו למתרلون סכסוכים רבים. בעדותו של החוקר גיא אדרמוני, צוין כי נאשם 1 היה מופתע מפעולות השזהר שנעשו עימיו ולא הבין למה הוא נלקח למקום השזהר. הוא הסכים לשhaft פעולה. התרשםותו של החוקר מהלך רוחו של נאשם 1 באותו שלב חשובה, מאחר שלשיטת ההגנה, אם נאשם 1 היה היורה, הוא לא היה מסכים לשhaft פעולה והתנהגותו הייתה מלאה בלחש, הזעה וכיוצא בזה. בנוסף, אדרמוני גבה עדות ממאיסם פדילה בביתו, עובדה שלא צוינה במסמך גביית העדות, ואף לא צוינו דבריו של מאיסם כי הוא מסרב למסור עדות במשטרה ולשhaft פעולה.

ביחס ליתר הראיות בתיק, לטענת נאשם 1 אין נתיב בריחה אחד בלבד. לשיטתו, מ-נ/2 (תצלום אויר של השכונה שהגיש), ניתן לראות כי ישן עוד דרכי מילוט מלבד נתיב הבריחה שתואר על ידי התביעה. משכך, התזה של התביעה שלפייה היורה ברוח בנטיב זהה שתועד, אינה המסקנה היחידה שקיימת. תרגיל החקירה שבוצע לנאשימים אינו יכול לסייע לראיות התביעה, שכן לא קיימות. מתרגיל החקירה לא עלות ראיות מפלילות מאחר שהנאשימים לא הודיעו בביצוע העבירות. תיעוד תרגיל החקירה בוצע באיכות ירודה וההתיחסויות של הנאשימים אינה מובנת, אינה רלוונטית ולא יכולה כאמור לסייע למאשימה בהוכחות עובדות כתוב האישום.

מחדי חקירה: לטענת סגנוו של נאשם 1 במהלך ניהול החקירה בוצעו מחדרים שונים. פעולות החקירה שבוצעו בעניינו של מאיסם פדילה לא גבו בזיכרון, דבר שפגע בניהול ההליך המשפטי. לא בוצעו מחקרים תקשורת (מחתק"ק) ולא הוצאו פלטים לטלפון של הנאשימים. רקבו של נאשם 2 נלקח לבדיקת שרידי ירי, אך לא התקבלה עד היום חוות דעת לגבי אותם שרידים. לא נערך מסדר זיהוי בין המתלון לנאשימים. השוטר שרון בושני הגיע לבתו של מואמן סמארה וראה אותו במיטה, כשמייכה מחסה את ראשו, בעודו לובש גינס ושני טלפונים ניידים איתו. מכאן שלא ישן, כתענתו אימנו. השוטר אישר כי תפס את הטלפונים של מואמן אך שום בדיקה לא בוצעה בהם, חרף היותו אז החשוד המרכזי. השוטרים לא בדקו את מצולמות האבטחה מהمسجد, זאת למורות האליבי של הנאשם.

לבסוף הפנה הסגנו לעדות נאשם 1 וудי האליבי. לשיטתו, הנאשם מסר כי בזמן הרלוונטי לאירוע היה במסגד, ולדבריו עדי ההגנה שהיעדו בבית המשפט אף מאשרים זאת. הוא אף הסכים לעבור בבדיקה פולגרף אך חurf זאת המשטרת בחרה שלא לעורוך את הבדיקה. הנאשם הכחיש כי אמר במסגרת תרגיל החקירה "רואים את הפנים שלו", אלא טען שאמר "הוא נראה במצולמות". ביחס ל"שזהר" שבוצע עמו נאשם 1 הוא העיד כי לא הכיר את המקום אליו נלקח, ותגובה זו אף מגובה בעדויות השוטרים שנכחו עמו בשזהר. עוד צוין, כי אמונם לנאשם 1 סובל מבעיות גב, אך הוא

מעולם לא אישר כי הדבר משליך על הליכתו והוא אינו צולע. בנוסף לכך, מסרתו האבטחה לא עולה כי היורה צולע. לטענת המאשימה הנאשם יצא מביתו בשעה 18:46 וחזר בשעה 20:50, שעתה אשר מאשרות את טענת האלibi שלו כי היה בתפילה במסגד ולאחר מכן נשאר לשיעור.

וכoch כל המתואר לעיל, ההגנה מבקשת לזכות את נאשם 1 מאחר שלא הוכיח יסודות העבירה.

7. טענת נאשם 2 ובא כוחו, יש לזכות את נאשם 2, ولو מחמת הספק. התקיק כלפי מושחת על ראיות נסיבותיות, וכאשר זה המצב, יש לעשות שימוש בambilני הפסיכיקה, העולים, בין השאר, מע"פ 6392/13 **מדינת ישראל נ' קרייף**, [פסק דין קרייף] 21.1.15], הן לפי דעת הרוב, הדוגלת בבדיקה התלת-שלבי, הן לפי דעת המציאות של כבוד השופט הנדל, הדוגלת בבדיקה הדו-שלבי. המאשימה משתיתה חלק ניכר מטענותיה כלפי נאשם 2 על אי סבירות גרסתו, על התנהגוותו בחקירה ועל התנהגוויות נוספות. אלא שלפני שmaguisים לבחון את הנאשם והתנהגוותו, על בית המשפט לבחון מה העמידה הבלתי בראוי עצמאית, בלי קשר לנאשם והתנהגוותו. לדברי הסנגור, בנגדוד לבדיקה התלת שלבי, שבגדודו יש לבחון אם כל אחד מהצדדים עמד בנintel המוטל עליו (מהותית או טקטית), במסגרת הבדיקה הדו שלבי נבחנות כל האפשרויות לגוףן, לא לפי זהות הצדדים. בוחנים את המכולול כולו, בראשו הוליסטית, ולא בחינה מנוקדת של ראיות הבלתי בראוי אחר כך בחינה של אפשרויות אחרות, מהצד השני. לפיכך, טוענים נאשם 2 ובא כוחו, יש להתמקד בגוף של הראיות ומה ניתן להוכיח באמצעותן, גם אם אין עדות ישירה. אם אין די ראיות כתוצאה ממה שהעמידה את הבלתי בראוי, אל לבית המשפט להשלים את החסר הראייתי באמצעות אי הפרצת גרסת הבלתי בראוי הנאשם.

מצת הבלתי בראוי מושחת על עדותו של אדם חטייב, על הסרטונים ועל גרסת הנאשם.

לגביו אדם חטייב, עד זה טען שנאשם 2 הגיע והפריע לו לסתום את היורה, אך מעיוון בסרטון **ת/29**, שם נראה מאבק (אף כי לא ניתן לומר שהוא פרצופים), ניתן לראות שנאשם 2 נאבק עם היורה ולא ניתן לראות שום סיום ליורה. מבחינת עדותו של חטייב עולה שמדובר בעד שלחלוון לא ניתן לסמן עליו, שכן בתחילת רק סיפור שהוא תפס את היורה, בא מישחו ואז הוא עצמו ברוח (פ/113, 25 - 26). הוא לא סיפר שהפריע לו לסתום את היורה. בהמשך, רק לאחר שההתובעת ריעננה את זכרונו בהתיחס לדברים שאמר במשפטה, הוא נזכר לומר שהוא תפס אותו הוא לא עזר, לא יודע" (פ/116, 10). עדותו רצופה ב"לא יודע", "ברחתי", ואין כאן גרסה סדרה וקוהרנטית שלפיו נאשם 2 הפריע לסתום את היורה, אלא התפתחויות של חטייב. לא ניתן לסמן על דבריו מעבר לספק סביר, וכך יש לפנות לסרטון, שלא מחזק את דבריו אלא להיפר, מחזק את גרסת נאשם 2.

לגביו הסרטונים, גם בהם אין כדי להפليل את נאשם 2, ולהיפך. למשל - מוסכם שנאשם 2, בדרך כלל ננקודות האיסוף, עשה תאונה עם רכבו והתנגש קלות ברכב אחר^[3]. כפי שניתן לראות בסרטון הרלוונטי, המתעד קטע זה של נתיב נסיעתו של נאשם 2, הנהג האחר והנאשם יצאו מרכבייהם ודיברו. היולה על הדעת, שנאשם 2, המהיר לאסוף את היורה, כנטען, ולסייע לו להמלט מאיימת הדין, יעזור באמצעותו תרחיש דרמטי להחליף פרטים עם מישחו בשל פגעה קלה בפגוש? ניתן היה להתרשם מנאשם 2 לאורך כל המשפט, כי מדובר באדם אסרטיבי, שאם היה יודע שיש לפניו משימה, היה יודע היטב "נקודות גורמים שלוים", שייעכו אותו מביצועה. השכל השר מוביל למסקנה שנאשם 2 לא מיהר לשום מקום, ומشكך - לא היה בדרך כלל לאסוף שום היורה.

באשר ל"סרטון פדילה", הتبיעה טוענת שנאשם 2 לא הסתכל לאחר שהעלה את הטרמפיקט, ומכאן שהוא איסוף היה מתוכנן והוא ידע שהוא אוסף את היורה. ואולם אלה כלל לא פni הדברים: הטרמפיקט הרים את ידו ולכן נאשם 2 עצר. הוא ראה את מי הוא אוסף כשהגיעו לקראותו בנסיעתו, ולכן מדוע שיטכל לאחר?

עוד בעניין "סרטון פדילה": גם אם בית המשפט ישתכנעשמי שנכנס לחדרון כשהוא רעל פנים, הוא היורה, אז לא הוכח כי מי שנכנס לחדרון הוא גם זה שיצא ממנו גלו-פנים בהמשך. איש לא הוכיח שאין פתח נסף לחדר, יש בסמוך לחדר פרدس וחצר שניית היה לבסוף דרכם, לא ניתן להזות את פניו של מי שנכנס לחדרון ויוצא ממנו, ולא הוכח שהוא אותו אדם. אם אין זה אותו אדם, לא ניתן לומר שנאשם 2 אוסף את היורה.

באשר לטענת המאשימה שרואים כי נאשם 2 לא רודף אחרי היורה אחרי המאבק ואחריו שחמק ממנו, יתכן שנאשם 2 היה עיף מכך לרצוח ויש אפשרות נוספת, ואין להסיק מסקנות מפלילות מעצם העובדה שבסרטון אין נאשם 2 נראה רודף אחרי היורה.

בהתיחס להתנהגות נאשם 2 בחקירה, בחרותו לשתק וعود: בתיק זהה, כשלני החשודים הם אחיהם, יש להתייחס בזהירות רבה לשתיוקותו של נאשם 2, ולא להסיק מהן מסקנות לחובתו. לנאשם 2 לא היה אמון בחוקריו, כבר היו לו היתקלויות עם המשטרה (כפי שבית המשפט יכול למוד מעצם העובדה שהגיע לדינום כאסיר), והוא חש שהחקירה מגמתית וכל מטרתה להביא להרשותו אחיו ולהרשעתו, אף שהם חפים מפשע. لكن העדיף לשתק. למרות השתיוקות, הוא בסופו של יומ מסר גרסה קוהרנטית ואחידה. אשר לך שלא סיפר בתחילת בחוקרתו בחוקרתו על העלתה הטרמפיקט: נאשם 2 העיד בכנות בבית המשפט שלא סיפר על כך, גם לאחר שנזכר בדבר, כיפחד שהדבר יראה לא טוב, יהיה הרבה יותר קל "להפיל עליי תיק". על עצם העובדה שבתחילת לא סיפר ולאחר מכן סיפר על העלתה הטרמפיקט לא ניתן להרשיעו, בהעדר ראיות פוזיטיביות.

אשר לתמיל של תרגול החקירה **ת/13**: הדברים של נאשם 2 אינם מפלילים אותו. הוא בסך הכל נותן עצה לאחיו הקטן, אין בכך ראשית הודה וגמ אם יש לשיחה "גון מפליל" - לא די בכך.

הסגור מתייחס גם لمחדלי חקירה - אי הוצאה מחקרי תקשורת, אי חקירת האנשים שהזכיר נאשם 2 בחוקרתו **ת/7^[4]**, כגון זהארה, נאסים ובעל הספריה, העדר ממצאי בדיקת שרידי הירי מהג'יפ, ועוד.

באשר לעדותם של זהארה, שהuid עד הגנה, זו תומכת בגרסת הנאשם. ראשית, מדובר بعد שהיא נרגש, אך לא בלתי מחייב. הוא ציין שפגש את נאשם 2 במהלך המרדף אחר היורה. אם נלק לפי עמדת המאשימה, האם הגינוי שנאשם 2, המהה לנקיות מפגש עם אחיו, כדי למלטו מעונש, יעזור לדבר שיחת חולין עם זהארה? ברור שגרסת הנאשם כי ביקש מזהארה להציגו אליו לחיפושו - הגינויו יותר. עד זה לא זמן למסור עדות במשטרת, למרות שנאשם 2 הזכיר אותו בחוקרתו, אין מדובר, לפיכך, بعد ש"נחת ממאדים", אלאبعد שדבר הקשר שלו לאירוע נאמר בזמן אמת. וגם אם הנאשם בחוקרתו במשטרת לא ציין שבקש מזהארה להתלוות אליו, היר שכחתו מלאזכיר זאת מובנת על רקע ההמולה וריבוי האירועים באותו ערב.

מעבר לティועים הללו, הוסיף ב"כ הנאשם טייען משפט לגבי עבירות ה"סיווע לאחר מעשה". לדבריו, על מנת להרשייע בעבירה זו, יש להראות כיצד הנאשם סיויע לאותו אדם. כיצד, שואל הסגנור, העלהת אדם לרכב והורדתו כעבור מספר מטרים מסוימת לו לחמוך מעונש? אולי הוא העלה את היורה לרכבו, צעק עליו וקילל אותו על מה שעשה, והורד אותו כעבור 20 מטר? אולי לcket אותו ושטף את פניו, אז הורידו מהרכב? התביעה לא הינה מסד רציף וקוורנטי שמננו ניתן למוד במה סיויע נאשם 2 ליוירה. לא הוכח שנאשם 2 מילט את היורה למוקם כלשהו.

טענה משפטית נוספת שהעלתה ב"כ נאשם 2 מתייחסת להרחבת הפטור הקבוע בסעיף 260(א) לחוק, שלפיו אדם לא יחויב בפלילים בגין עבירה של סיווע לאחר מעשה, "אם היה בן זוגו, הורהו, בן או בתו של העבריין". לטענתו, שנטענה בארכיות ובעטם, למורת שהסעיף לא נותן פטור לאחיו של העבריין, אין הצדקה להבחין בין אח לבן בני המשפחה שנמננו בסעיף. גם אח, כמו בן זוג, הורה, בן או בת של העבריין, הוא קרוב מדרגה ראשונה והפרשנות הנכונה צריכה להיות צזו, שמרחיבת את הפטור גם לקרים נוספים מדרגה ראשונה, כמו אחיהם. הסגנור הפנה לסעיף 34-ca לחוק, המתייחס לביטוי שניitan לפירוש בכמה אופנים. הוא הפנה לסעיף 95 לחוק, בפרק השיפוט הצבאי, התשט"ז-1955, המתייחס לאי מניעת עבירה צבאית חמורות בהרבה מעניינו, ולסעיף 134(ב) לחוק השיפוט הצבאי, פסקה 40 (להלן: התק"מ), המתייחס לאח מניעת עבירה צבאית שעונשה מעל 3 שנות מאסר, שבשניהם ניתן פטור לאח. הסגנור התייחס למשפט משווה, הפנה לפסיקה בעבירות אחירות שבahn הרחיב בית המשפט פרשנות של סעיפים, כדי להתאים להגינוי, והתחשב בהשפעות חוקתיות, וכן הפנה למאמרים בעברית ובאנגלית, שהוגשו. נוכח מסקנתי הסופית, שפורטה בפתח הכרעת הדיון, ובה ציינתי כי נאשם 1 יזכה מחמת הספק, אין מקום לפרט את הטענה בעניין זה, מעבר לכך, שכן לא ניתן עוד לומר שנאשם 2 סיויע לאחיו.

ኖוכח כל האמור, ההגנה ביקשה לזכות את נאשם 2 מאחר שאשמו לא הוכחה, או לפחות לא הוכחה מועל לספק סביר.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית - ראיות נסיבותיות

8. אין מחלוקת כי עיקר הראיות בתיק הן ראיות נסיבותיות^[5]. משכך, לא מותר להזכיר את המסגרת התיאורטיבית לדינונו, שלאוראה תבחן הראיות נגד שני הנאשמים. כך נקבע במספר רב של פסקי דין, ובוחדים האחראונים בע"פ 2602/15 **אברהם אלענאמני נ. מדינת ישראל**[17.8.22], פסקאות 20 - 21, מפי כבוד השופט ברון:

"... ניתן להרשייע אדם על סמן מארג נסיבתי בלבד מקום שהמסקנה המרשיעה העולה ממנו גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת" (ע"פ 8279/11 **מור נ' מדינת ישראל** פסקה 57 (1.7.2013) (להלן: עניין **מור**), והאסמכתאות הנזכרות שם; וכן: ע"פ 8804/14 **פחימה נ' מדינת ישראל**, פסקה 40 (10.1.2017) (להלן: עניין **פחימה**). הראיה הנסיבטיבית, עצם טيبة וטבעה, אינה מוכיחה במישרין את העובדות הטענות הוכחה, ואולם היא משמשת להסקת מסקנה באשר לאפשרות התקיימות של עובדות אלה, וזאת באמצעות עקרונות לוגיים, ניסיוני חיים ושכל ישר (ע"פ 2960/14 **חן נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (18.1.2017), והאסמכתאות הנזכרות שם; ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 587 (2003) (להלן: עניין **בן שלוש**). יצוין כי להבדיל מראיות רגילות, כוחן של הראיות הנסיבטיביות אינו מושג אך באמצעות מבחן איקוני שבו נבדקת הראיה לגופה, כי אם גם לאור כמות הראיות, צירוף זו לו ובחינתן המקשה אחת (ע"פ 2132/04 **קיס נ' מדינת ישראל**, פסקה 23 (28.5.2007). עמד על כך חברי

השופט דנציגר בעניין מור:

'מצומנות, ראייה נסיבתית היא חלק מפסיפס אשר רק התבוננות אינטגרטיבית בכל חלקו משלימה את התמונה העובדתית לכדי מסכת שלמה וקורנתית. לעיתים קשה לבודד כל חוליה מתוצרף הראיות, אך גם אין כל צורך בכך, אלא יש לבחון את הדברים בראיה כולה ומוקפה' (שם, בפסקה 57).

21. משום החשש מפני טעות אפשרית בשלב הסקת המסקנות מהראיה הנسبטיבית לעובדה הטעונה הוכחה, ומפני החשש לטבע בשימוש בכל ראייה, נסיבתית או ישירה, פן תהא שקרית, השתרש בפסקה מבחן 'תלת שלבי' למקרים שבבם הרשעה מבוססת על ראיות נסיבתיות גרידא (עניין פחיםמה, פסקה 41; ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריاف, פסקה 97 לחווות דעתו של השופט ב' סולברג (21.1.2015); עניין בן שלישי, עמ' 587; ע"פ 2661/13 יחייב נ' מדינת ישראל, פסקאות 39-37 (18.2.2014)). על פי המבחן שהתוודה הפסקה, בשלב הראשון לחווות דעתו של השופט ס' ג'ובראן (מערכת בית המשפט לבחון כל ראייה נסיבתית בפני עצמה ולקבוע אם יש בה כדי לבסס ממצא עובדתי מסוים, תוך הערכת עצמותה ומהימנותה). בשלב השני בית המשפט בוחן אם מסכת הראיות יכולה מסקנה לאכוריית בדבר אשמו של הנאשם, וזאת בין היתר בהתבסס על ניסיון החיים, היגיון ושלל ישר. בשלב השלישי עובר הנintel לנאמם להציג הסבר חולפי העולה בקנה אחד עם המאגר הראייתי, שיש בו כדי לשולח את ההנחה המפלילה העומדת לחובתו ולעורר ספק סביר בדבר אשמו, כאשר אין די בהסביר תיאורטי דוחוק שאינו מתקבל על הדעת, ובפרט כזה אשר אינו מתייחס למכלול הראיות המצביע כי אם תזקף כל ראייה נסיבתית בפני עצמה' (עניין פחיםמה, פסקה 41). עם זאת, אין באמור כדי לשנות מהכלל הבסיסי שלפיו הנintel להוכיח את אשמתו של הנאשם רובץ על המדינה, ועל בית המשפט להידרש בעצמו לאפשרות קיומם של הסברים חולפים בעלי פוטנציאל מזכה, אף אם הנאשם איננו מציע הסבר המתישב עם חפונותו (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) פסקה 9 (2002)). לאחר הצבת החלופות השונות זו מול זו, נדרש בית המשפט להכריע אם הנאשם אכן אשם במינויס לו היא המסקנה הగיונית היחידה, והוא מוכחת מעבר לכל ספק סביר (עניין קריاف, פסקה 125) (ההדגשות בקן הוספו - מ.ב.נ.).

כן אפנה ל ע"פ 16/6101 עוד נ' מדינת ישראל [28.6.17], פסקה 37.

9. עוד חשוב להתייחס לדברים נוספים שאמר בית המשפט העליון בפסק דין קריاف, מפי כבוד השופט סולברג (שכתב את דעת הרוב):

"לモثر להזכיר, כי לנאים עומדות גם האפשרות לעורר ספק סביר בראיות הנسبטיביות במסגרת הבדיקה בשלב הראשון, בדומה לראיות הישירות, דהיינו להציג על הקשיים הקיימים בנסיבות או יכולות ההתבססות עליהם לשם קביעת הממצא העובדתי. הספק סביר שתואר לעיל מוקומו במסגרת השלב השני והשלב השלישי, שכן הוא מבקש לעירע את אלמנת ההיסק הלוגי מן הראיות הנسبטיביות אל המסקנה המפלילה..." (פסקה 101)

וכן, בפסקאות 121 - 125:

"בניגוד לשלב הראשון במסגרת הבדיקה ההתלת-שלבית, מטילים השלב השני והשלישי ייחודי באותו קווי".
... בסופה של דבר שני השלבים מיועדים לוודא כי המסקנה הלוגית המפלילה העולה מכל הראיות, אכן מצדיקה הרשעה 'מעבר לספק סביר'.

122. על יסוד האמור, דומני כי אין מקום להציג את הרף הראייתי המקסימלי כדיישה מקדמית כבר במסגרת המעבר מן השלב השני אל השלב השלישי. ככל שakan מעלה התביעה גרסה המתחשבת בכלל הראיות, והמסבכת את הנאשם בפסקנה פלילתית מסתברת בהתבסס על מבחני הגיון ושלל ישר (עניין הילל, פסקה 77), מצדיק הדבר העברת הנintel אל כתפי הנאשם, בכך לשמעו את דבריו ולבחו את גרסתו במסגרת השלב השלישי.

...

123. כמו כן, על מנת לוודא שגורסת התביעה וגורסת הנאשם תתחרנה על אותו מישור ראייתי, **קיימת הצדקה لكن שבית המשפט יתחשב בכלל הריאות המובאות לפניו כבר במסגרת השלב השני ובין היתר בהתנגדותו של הנאשם, בשתיquet בחקירה או בבית המשפט וכדומה...**

...
124. ברם, שטר זה - שוברו בצדו. אמנם, שני השלבים בלתי ניתוק מלאכותי, ולפיכך אין צורך כי המסקנה המפליליה שתועלה תהיה מעבר לספק סביר בכך לצלוח את השלב השני. עם זאת, יש לזכור כי נטל זה הוא נטל טקטי בלבד המוטל על הנאשם, להציג תרחיש חלופי סביר המתישב עם חומר הריאות ועומד ב מבחני השכל הישר. נטל טקטי זה אינו משנה את נטלי ההוכחה המקובלם בהליך הפלילי. בסופה של דבר נותר הנטל על התביעה מהחל ועד כלה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר (ענין אלחרר, פסקה 16). כתוצאה לכך, גם עצמתו של הנטל המועבר אל כתפי הנאשם **במסגרת השלב השלישי תשפיע מחוזקה של המסקנה המפליליה שהציגעה התביעה במסגרת השלב השני**: ככל שהמסקנה המפליליה היא חזקה יותר, מגוננת יותר מביקורת הריאות שעליה היא מושתתת ואיננה לואה בפערים או בשאלות בלתי פתרות, הנטל על הנאשם יהיה כבד יותר, מאחר ויצטרך ליתן הסבר סביר וחזק יותר לכל אחד מחלקי הפאזל...

...
125.ברי כי גם לאחר השלב השלישי והצבת שתי הגרסאות זו אל מול זו, נותר השופט עם מצפונו ונדרש להכריע האם כמסקנה כוללת צלהה התביעה את הרף הנדרש בכך לקבוע כי אדם אשר **בנסיבות שייחסו לו**. מסקנה זו חייבת להיות המסקנה היחידה, ברורה מעבר לספק סביר, **וגוברת על כל אפשרות רצינלית אחרת...**"

(ההדגשות בקוו הוספו - מ.ב.נ)

10. חשוב להתייחס גם לדברים שבודד השופט הנדל, שהוסיף הערות משלו, בפסק 3 לחוות דעתו:

"... לשיטתי, כאשר עומדות בפני בית המשפט ריאות נסיבותיות בלבד, עליו לפעול בשני שלבים. השלב הראשון הוא קביעת ממצאים עובדיים על סמך ראיות ישירות. בשלב השני על בית המשפט לבחון האם בכוחו של מצירף הריאות הישירות, שנבחנו בשלב הראשון, להוכיח עובדות נוספות שלגביהם אין ראיות ישירות. דהיינו, האם ישן ריאות נסיבותיות מספיקות. השאלה שעלה בית המשפט לשאול את עצמו היא, כאמור, האם מסקנת התביעה בדבר קיומו של עובדות נוספות היא המסקנה הסבירה היחידה. בנגד לבחן התלת-שלבי, שבדרכו יש לבחון האם כל אחד מן הצדדים עמד בנטל המוטל עליו - מהותי או טקטי, במסגרת המבחן הדו-שלבי נבחנות כל האפשרויות העולמות מחומר הריאות. **הבחינה היא על סמך כל הממצאים העומדים בפני בית המשפט, ובכללן אף הטענה לאותו של הנאשם במהלך ההליכים.** בכן יתנוון של מודל זה, הבחן את האפשרויות לגוף, ולא לפי זהות הצדדים."

(ההדגשות בקוו הוספו - מ.ב.נ)

ובאשר לשקרי הנאשם קבוע כבוד השופט הנדל, בסוף אותה פסקה: "יש לבדוק כיצד ובאיזה מידת משפיעים שקרים או שתיקותיו של הנאשם על מסכת הריאות שנפרשה בפני בית המשפט".

מן הכלל המשפטי, ליישום עובדתי בעניינו

11. כבר מהפתיחה להכרעת הדיון ברורה המסקנה הסופית, שלפיה הנאשם 1 זוכה, מלחמת הספק, ונางם 2 יורשע במיחס לו. אפרט כיצד הגעתו למסקנותיו:

12. אומר כבר עתה ששותגנעת, כי מי שירה במתלון, הוא זה שנאנס על ידי נאשם 2 ליד ביתו של מאיסם פדילה. לטעמי הדבר הוכח מעל לספק סביר באמצעות הראות הבאות:

א) סרטוני שנאנסו ממצלמות האבטחה, הפרושות לאורן נתיב הבריחה, מלמדים על רצף בריחה מהבאר, שם בוצע הירוי, עד נקודת האיסוף על ידי נאשם 2, ליד בית פדילה (דיסקים **ת/22א - יב; דיסק ת/29**; מזכירים **ת/18, ת/19, ת/20, ת/21 + תצ"א, ת/23, ת/36; ת/58**). הפירוט המלא בעניין זה מפורט בסיכון המשימה, ומעבר לטענות כלליות של הנאנסים, שלא מצאתה בהן ממש, לא מצאתי איתנוור אמייתי של המסקנות לעניין זה, למעט בעניין אחד, שאותו אפרט מיד. מאחר שכך, אין מפרשת את כל שלבי ההתקפות, המפורטים, כאמור, בטבלאות בסיכון המשימה, עמודים 3 - 5;

הטענה היחידה המתיחסת לנושא הסרטונים, שדורשת לטעמי לבון, היא טענה ב"כ נאשם 2 שלפיה לא הוכח שהדמויות שנכנסה לחדרון ב"סרטון פדילה", כשהיא מכוסת ראש, היא הדמות שיצאה ממנו בעבר זמן קצר. בעניין זה טוען ב"כ נאשם 2 שלא הוכח שאין פתח אחר לחדרון, שallowי ממנו יצא מי שנכנס אליו ונכנס אחר במקומו. ראשית יצוין, כי יש למעשה שתי פעולות של כניסה לחדר ושתי פעולות יציאה: היורה מגיע כשפניו מכוסות, הוא נושא שקית כהה בידו והוא נכנס לחדרון בשעה 20:53:45 (לפי המונה של הסרטון, שמרהה, כאמור, שעה אחת מאוחרת יותר). אדם יוצא מהחדרון גלו-פנים בשעה 20:54:04, קרי בעבר 19 דקות. לאחר שהוא הולך אנה ו安娜 על המדרסה, נכנס אותו אדם גלו-פנים לחדרון בשעה 20:54:31, וווצא אדם כשפניו מכוסות למחצה בשעה 20:54:49, קרי: בעבר 18 דקות.

כשלעצמו, אין לי כל ספק שבכל הכניסות והיציאות מהחדרון מדובר באותו אדם: ראשית, כך ניתן להתרשם מצפיה הסרטון, מהמראה הכללי של האדם המכוסל, מתנוונות גופו וממבנה גופו. שנית, ביציאה הראשונה, פניו האדם גלוים, בשונה מרגע כניסהו, אך בעודו יוצא, הוא מסיר את ה兜ותתו שהו על ידו בעת הכניסה. נוסף על כך, לבשו (למעט כיסוי הפנים) זהה לזה שהוא שנכנס. זאת ועוד, כשאותו אדם יוצא מהחדרון בפעם השנייה, הוא אחז בידו בד או פריט לבוש, שככל הנראה עטה על פניו וראשו בכניסה הראשונה, כשהפעם משמש הפריט לכיסוי השקיית, שאotta נושא בכניסה הראשונה ושאותה הוא נושא בידו ביציאה השנייה. מעבר לכל אלה, איש לא טוען שמדובר בחדרון בעל שני פתחים, מאיסם פדילה לא נשאל על השערת זו וגם אוסקר קירגיז לא נשאל על כך.

ונoch כל אלה, הוכח לטעמי מעל לכל ספק, שהאדם שנכנס לחדרון (בשתי הפעמים) הוא גם זה שיצא ממנו (פעמיים).

ב) הבדיקות שעשו החוקרים, שחוורים שביצעו וудיויתיהם מלמדים על היעדר נתיבי בריחה חלופיים (פ/42, 16 ואילך; פ/43, 12 - 28; פ/198, 16 - 25; פ/199, 6 ואילך (עדויות אוסקר קירגיז); **ת/24 ו-ת/24א**);

ג) עדיויתיהם של חנין ואמיד פדילה, שבitem נמצוא באחור נתיב הבריחה, העידו שאיש לא עבר באותו ערוץ דרך שטח ביתם (**ת/49; ת/50**; עדות גיא אדמוני, שגבו עדיויתיהם פ/8, 58, 12 - 20);

ד) על פי "סרטון פדילה", האדם שנכנס לחדרון בחצר בית משפט פדילה הגיע למקום ברכזה, כສוג של بد

מכסה ומסתיר את פניו ורשו, הוא עוטה כפפות והוא נושא שקיית או מעטפת בד. דבר זה תואם את העדויות על כך שהיא עטה כפפות (אדם חטיב, פ/120, 6 - 8) וירה במלון מtower דבר מה מכוסה שאותו בידו (אדם חטיב, פ/120, 13 - 16; עדות המתلون, פ/127, 14 - 17). גם התנהגו מציבעה בבירור על חשש, ועל כך שהוא במנוסה. הוא נכנס לחדרון, יצא ללא השקית ולא כסוי הראש, מסיר כפפותיו ומתייל ללבת אנה ואנה על הרחוב, כמחפש דבר מה. בהמשך הוא נכנס שוב לחדרון ולבסוף יוצא, כשהבגד העליון שלו משוך מאחוריה קדימה מעל ראשו, מסתיר חלק מפניו, והוא אוחז בידו דבר מה, שהוא מכסה באמצעות פריט לבוש. הוא מושיט יד לעבר הג'יפ של נאש 2, שעוצר ליד המדרכה באלאסן (בקדמות משאית גדולה שחונה מול בית פדילה), ונכנס למושב האחורי מאחוריו הנהג. נאש 2 נסע מהמקום מיד;

ה) עדותו של מייסם פדילה, שלפיו אותו אדם שנכנס לחדרון ביקש ממנו שייחבאו אותו, מתוישבת עם המסקנה שהיא מעורב בירי (פ/78, 13; מזכיר של גיא אדמוני, **ת/33**);

ו) על פי "סרטון פדילה", הבגדים שלבש האדם בנסיבות האיסוף דומים (ובודאי שלא מנוגדים) לבגדים של מי שנראה יורה,ומי שנראה לאורך נתיב ההימלטות.

13. ואולם, עתה יש לבדוק האם הראיות מצביעות, מעלה לספק סביר, על כך **שנאש 1** הוא היורה. לטעמי, הראיות מלמדות על כך בסבירות גבוהה, אולי אף גבוהה מאד, אך נותר ספק, וממנו רשאי נאש 1 להנות.

14. לחובת נאש 1 ראייה נסיבתית מרכזית אחת, והוא **תמליל תרגיל חקירה** שנערך לנאים במשטרה. הנאים הושארו בגוף, לאחר שהשוטרים הציגו בפני נאש 2 קטע מ"סרטון פדילה". באותו קטע נראה, כמצין לעיל, היורה כשהוא גלו-פנים, הולך אנה ונה, נכנס ויוצא מהחדרון, ומשוחח עם מייסם פדילה. **בשלב זה של החקירה, רק שלושה אנשים (מלבד השוטרים) יודעים שיש שלב במנוסה שבו היורה היה גלו-פנים:** היורה עצמו, מייסם פדילה (ששוחח עימו בזמןאמת) ונאש 2 (בעקבות צפיה בסרטון). ההקלטה (אודיו בלבד) היא באיכות נמוכה, וקטועים רבים מtower הנאמר לא נקלטו בה כראוי. לפיכך בוצעו להקלטה (שסומנה דיסק **ת/13**) מספר תימולים: ארבעה על ידי שוטרים דוברי ערבית (ת/11, ת/14, ת/15 ו-ת/16), אחד על ידי נאש 2 (נ/5) ובוטפו של יום, בהסכמה הצדדים, תמליל ותרגום שנעשה על ידי חברה מטעם בית המשפט, שהוסכם על הכל **שתמילי זה יהיה המחייב**. בקטע הרלוונטי מtower התמליל המחייב נאמר כך:

"רמאן: אוי אוח של... יש מצלמות... אצל משפחת... (לא ברור)
מחמד: (לוחש - לא נשמע) ..."

רמאן: **אתה לא נראה, שום דבר, אל תניד כלום, בכלל.** רק (לא ברור) הודה, זהו.
'לא יודיע כלום'''

אכן, דברי נאש 2 לנאים 1, שלפיים הוא (נאש 1) לא נראה, נשמעים מפלילים. מדובר יש צורך להרגיע באופן זה את נאש 1? שהרי אם כלל לא היה במקום, לא הייתה כל סיבה לשיראה בצילום. בחקירתו במשטרה בחר נאש 1 לשומר על זכות השתקה כשהוטחו בו הראיות, לרבות התמליל. בעדותו בבית המשפט טען נאש 1, שלא שאל את נאש 2 אם פניו שלו נראים, אלא שאל אם רואים את הפנים של מי שנאים 2 אסף לרכבו (פ/207, 20 ואילך; פ/278, 27 ואילך). לדבריו, השאלה באה מאחר שהשוטרים אמרו לנאים 2שמי שנראה בסרטון הוא אחיו, נאש 1. נאש 1

הציג (לטענתו) לנאשム 2, שינסו לראות מי זה ויסיעו למשטרה, ונאשム 2 אמר לו שלא יגיד כלום, כי הם עשויים לסבר עצם עם אנשים אחרים בטירה (פ/279, 11 ואילך). נאשム 2 בעדותו הראשית לגבי השיחה זו העיד כך: "את האמת שאח שלי היה סקרן מאוד כדי לדעת מי שעלה איתי לרכב, אז רציתי לדעת אם הוא יראה אותו הוא יכיר אותו, אם רואים אותו. אז אמרתי לו: 'אתה לא מדובר כלום' בכוונה שבאמת לא יצביע על הבן אם הוא מכיר אותו, כי לא רוצים להסתבר, כי ראיינו שהוא דבר לא פשוט. كانوا להצביע על בן אדם שираה בבן אדם ולהתחיל לפתח סכסוכים עם כל מי שנאים. אז אמרתי לו: 'אל תדבר. כאילו, אם אתה מכיר אותו, אל תגיד'. לא רוצים להסתבר. זה באמת נתתי לו את העצה הזה. אולי יצאתי מטומטם שאמרתי לו את זה, אבל אמרתי לו את זה בתור סיטואציה שהיא באמת מאד מפחידה, מאוד מוזרה ואמרתי לו את הדברים האלה" (פ/332, 29 ואילך). בחקירה הנגדית הסביר שנאשム 1 שאל אותו על זהות האדם שנראה בסרטון, "ואני אומר לו אתה לא נראה כאילו, למה אתה חופר, זה כל העניין שלי, אתה לא שמה" (פ/440, 7 - 11).

יש לומר כי ההסבירים של שני הנאים דוחקים, ואין מתישבים היבט עם המילים המפורשות שנשמעו (גם לפי התמליל נ/5 שערק לנאשム 2 עצמו, שהגביה הקטע הזה רשם שנאמר: "אתה לא נראה בכלל, אל תגיד כלום (מילה לא ברור)". **מדובר ללא ספק בראיה בעלת גוון מפליל**, "מחשידה" (בלשון פסק דין קרייאף, פסקה 98), שיכולה לה策רף לראיות "מחשדות" נוספות, אך קשה לומר כי מדובר בראיה שمبرחינת עצמה, מהימנותה ודוייתה, ניתן להשתית עליה בלבד במצב עובדתי מוחלט. לא ניתן לשולח לחלוון את ההסבירים של הנאים לאמור בהקלטה, וכאשר מדובר, בהקלטה שרק חלקים מהם ניתנים לפיענוח, לדעת**י לא ניתן להשתית עליה מסקנה חד משמעית**.

15. אמשיך, אפוא, ואבחן את הראיות הננספות שעומדות כנגד נאשム 1 ומזהות אותו כיוירה:

א. **המתلون, מ ג**, לא ראה את פניו של מי שираה בו, שהיא רעל פנים. עם זאת, **cashouzg לו "סרטון פדילה"**, **זיהה את נאשム 1 כמו שנראה שם גלוי-פנים**. לדעתו, קשה מאד לתת ל"זיהוי" הזה משקל רב, מספר טעמי:

. חשוב לציין, כי מיד בסמוך לאחר הירוי המתلون זיהה אחר - **مؤמן סמאра** - כמו שираה בו (ת/54). הוא גם הסביר למשטרה כיצד הוא יודע שהיורה הוא אותו סמארה: לפי מבנה גופו, נוכח סכסוך שקיים ביניהם, שבמסגרתו סטר נ לסמארה יומיים קודם, ולפי צורת הליכת של סמארה. סמוך לאחר מכן חזר בו מ"זיהוי" זה, וכאשר זיהה את נאשム 1 בסרטון כיוירה אמר שראה את פניו במצלמה, והוא מכיר אותו ו"אין אף אחד דומה לשני" (פ/129, 20 ואילך);

ii. המתلون הסביר את העובדה שסמן לאחר הירוי זיהה את סמארה כיוירה בכך שלסמארה ולנאשム 1 יש אותו מבנה גוף, עם סמארה היה לו סכסוך "טרוי" (פ/130, 3 ואילך);

iii. בנגד לדברי המתلون, שרוים את הפנים של נאשム 1 הסרטון (פ/129, 20 - 28), איש אינו טוען שניתן לראות את פניו (הגלוויות) של האדם ב"סרטון פדילה" בצדקה ברורה (גם שבחלק מהזמן הן מופנות למצלמה). אפילו השוטר שזיהה את נאשム 1 הסרטון (ר' בסעיף קטן ב להלן) ציין שאין רואים פנים, אלא פרופיל, והוא זיהה אותו על פי הפרופיל (פ/21, 7 - 10). גם בית המשפט, בנסיבות באותו הסרטון, ולאחר לא מעט "שעות נאשム" באולם, יכול לראות שיש דמיון בין הדמות הסרטון לנאשם 1, אך

הצילום הוא מרחוק, וממנו ניתן לראות מבנה גוף ותווים כלליים (ובאליה אין נאשם 1 או הנאשמים נבדלים בדבר מה בולט מאנשים רבים מאי שם רזם, מזוקנים למחצה ובעל גובה ממוצע), אך לא ניתן להזות ממש את הפנים;

ו. כאשר היה בבית החולים, עודכו המתלון על ידי אחיו שראו במצולמותשמי שפגע בו הם הנאים, וכי המשטרה עצמה. "הגע לי עדכון של זה, כשלית לחדר, באותו רגע בשעה 12, בחוץ, התקשרו אליו אחים, באו אליו, ראו את זה במצולמות גם בדקה שהם באו אליו לבית החולים והחשד הפרק עליהם" (פ/156, 28 עד פ/157, 14 וכן פ/162, 5 - 13). לפיכך, כאשר זהה בחקירה את נאשם 1 כדמות שנראית גלוית-פנים ב"סרטון פדילה", היה זה לאחר שכבר ידע שהחישד נפל על הנאים וכי הם נעזרו;

ו. עדותו של המתלון אופיינה בתשובות מתריסות, בתשובות נחרצות בנושאים שקדם לכך העיד עליהם בצורה הפוכה, ובאופן כללי, עדתו הייתה מאד "צבעונית" ודרמטית. כך העיד בצורה נחרצת, בינו לבין אמרה הראשונית (והמנומקט) שלו שモאמן סמארה ירה בו, כי כבר בליל הירי ידעשמי שירה בו הוא נאשם 1, ובmeaning לשאלת התובעת למה שהנאשים ירו בו, השיב: "כי לפני שנה ומשהו קודם כל הייתי בסכוך איתם ירו על הבית שלנו ואחרי שנפל המטוס הרוסי שהתרפוץ, תחלה לתמוך נגד דاع"ש ונגד כל הטורו, והתחלתי לפרסם פרסומות זהה, וזה עיצב אותם כי הם תומכים בטרור" (פ/128, 7 - 14). במהלך העדות, הערתי למATALON כי עליו להשיב לשאלות, עליו לתת לסגנור להשלים את השאלות, וכי אל לו להשיב בהתרסה (פ/135, 20 - 22). נאלצתי לעיר לו מספר פעמים על כך שהוא מתפרק, צועק ומדבר בצורה לא נאותה (פ/148, 16 - 20). כאשר נשאל על ידי הסגנור מדוע, שנאמר לו על ידי אחיושמי שירה בו זה נאשם 1, בחר לצלצל אליו בשעה 3:00 לפנות בוקר (במקום, לדוגמא, לצלצל למשטרה), השיב: "רציתי להגיד לו בוקר טוב. מה ומה? רציתי לדעת איפה הבן אדם, הבן אדם לא ענה לי בא אליו ועמד לידיו 2 דקות ונועלם" (פ/158, 14 - 18). לא ניתן להתעלם מואפן מתן העדות, המקשה על ברירת הבר מהתבן, האמת מההגזה. כך, למשל, כשנשאל על ידי הסגנור כמה פעמים בעבר היה עצור במשטרה, השיב: "זה לא קשור.. אתה לא אחראי על החיים שלי ומה אני עשו. הוא פה בשבי לשאול על התקיק ולא על הפרטיות שלי. אני עצרתי מיליון פעם, אבל תביא לי תיק אחד שפטו עליו מעצר, תראה בכל התקיים שלי שאני בחוץ ולא בפנים. אני לא בנאדם של כלאי, עברתי בעיות. אני לא עברין או עובר על החוק, אני עצרתי כמה פעמים והשתחררתי" (פ/135, 17 - 22). בדיון העוקב הבהיר שכמובן לא עצר מיליון פעמים, "אין מי שעצר מיליון פעם" ענה כך כי השאלה שלך לא בעניין" (פ/133, 30 - 33). הוא הסכים שאמר לモאמן סמארה, במסגרת הסכסוך איתו, שהוא "עם השב"כ" והסביר: "שכנאדם בא אליו כל יומיים, אוח שלו עצר על תיק בטעוני, והוא חשב שאני לא יודע מה במדינה, נתתי לו סטירה ואמרתי לו שייך לאנשים של אל אקצא. זה לא מעניין" אותו, אני אמרתי שאני אוהב את המדינה, גר במדינה, ואני עם הצבא ועם השב"כ. מה זה קשור לעניין" (פ/136, 2 - 7). המתלון העיד על עצמו אדם רגוע, וכשאמר לו הסגנור, בהקنته, שהתנהגו בו בבית המשפט אינה מעידה על כך, השיב: "גם בהתנהגות שלך לא נראה שאתה עורך דין. אתה מתאים לlecture לעבוד בבית קפה למזוג קפה. לא התכוונתי לפגוע לך" (פ/142, 25 - 29);

ו. עוד חשוב לציין, כי עדות המתלון עליה כי יש לו סכסוכים לא מעטים (ר' למשל - פ/145, 5 עד פ/146, 1), ולכן קשה להצביע דווקא על הסכסוך שהוא עם משפחת הנאים (שלטענתם הסתיעים

בפועל, אך הסכם סולחה לא הוגג), כסכוסר שהייתה המניע או העילה לירוי.

ונoch כל האמור, לא אוכל לתת משקל רב לכך שהמתלונן זיהה את האדם שנראה ב"סרטון פדילה" כנאשם 1.

ב. הבהיר **אדם ابو סعدה זיהה אף הוא את נאשם 1** כמו שנראה ב"סרטון פדילה" [מצרך **ת/10** מיום 6.3.16], וציין כי "אני מזהה אותו ע"פ פנים שלו ולא יכול להיות שמדובר באדם אחר". בלש זה הוכח במשך תקופה מסוימת בשכונת "המחס" בטירה, שכונה הידועה לדבריו שכונה בעיתית, וזאת בשל סכסוך בין משפחת הנאשימים למשפחה אחרת בשכונה. לדבריו, הסכסוך הוביל להצבת נידת משטרת 24 שעות למשך מספר ימים בשכונה, והוא הוכח בה כמה פעמים (פ/20, 25 - 30), וכן מכיר היטב את נאשם 1. עוד העיד כי הוא עובד במשטרת מזה חמיש שנים ומוצב בתחנת טירה בתפקיד בלש. במסגרת חקירת התקין התבקש לצפות ב"סרטון פדילה", וזאת מאחר שהוא מכיר את נאשם 1 מעובdotו בתחנה. עובר לצפיה ב"סרטון פדילה", ערך חיפוש בביתם של הנאשימים. מצרך **ת/40** עולה כי השתתף במעצרם של הנאשימים ביום 24.2.16 בשעה 03:10. מעודתו אף עולה כי במסגרת חקירת תיק זה, הוא ביצע שחזור של האירוע בתפקיד היורה (ביום 8.3.16, לאחר כתיבת מצרך הזיהוי **ת/10**, לעומת מצרך **ת/25**) ותרגם את תרגיל החקירה **ת/13**. ואולם, גם כאן, לאחר צפיפות מספר רב של פעמים ב"סרטון פדילה", דומני כי זיהוי על ידי בלש שידע מי החשודים בתיק, שהשתתף במעצרם ושידע שנאשם 2 זיהה כמי שאסף את היורה, לא יכול לשמש בסיס איתן די לקבועה שהוא נאשם 1, אף אם הוא מכיר את נאשם 1. יותר מכך: ابو סعدה עצמו אישר כי בסרטון לא רואים פנים, אלא פרופיל, והוא זיהה את נאשם 1 על פי הפרופיל (פ/21, 7 - .(10).

ג. **הבדים שלבש היורה**, על פי סרטוני מצלמות האבטחה, דומים לאלה שלבש נאשם 1 באותו סרטונים שצולמו סמוך לביתו, שבהם אין ספק כי הוא זה שמצולם. הנאשם לבוש בגופיה ארוכה וככה. בגדים אלה דומים, כאמור, לבגדים שלבש היורה כפי שהוא נראה לאורך נתיב הבריחה, ככל שניתן להבוחן, ובהגיעו לנקודת האיסוף, עולה מ"סרטון פדילה"^[6]. מי שתיאר את היורה תיאר אותו כלבוש "בדים שחורים ארוכים" (עדות השוטר **צ'או אלפונסו** מיס"מ טירה, פ/51, 13 - 14). ואולם, כפי שניתן להיווכח, אין מדובר בפרטיו לבוש "חוודים", ועל כן לא ניתן על סמכם להגיע לכל מסקנה משמעותית.

ד. המאשימה טוענת לדמיון רב בין היורה, שנראה ב"סרטון פדילה", לבין נאשם 1, הן מבחינת מבנה גופו וחוותו הכללית, הן מבחינת צורת הליכתו. התובעת מצירה שנאשם 1 סובל, כפי שהוא עצמו העיד (פ/202, 5; פ/204, 1 - 7; **ת/1**, שורה 10; **ת/32**, עמוד 1, שורה 19 ואילך) מפריצת דיסק, וקשה לו לעמוד/ללכת/לזרז.

לשם בחינת הדמיון (וכי כדי לדובב את נאשם 2 לדבר, שנראה על ידי עשיית מצג שאחיו, נאשם 1, הודה ושיחזר את הבריחה (פ/2/31, 342)), עשו החוקרים "שחזר" מדומה עם נאשם 1, שבו לקחו אותו לחדר בחצר משפחת פדילה שסמן לנקודת האיסוף, המקום שנראה ב"סרטון פדילה", אמרו לו لأن לכת והסרינו אותו (**ת/27; ת/34**; פ/7, 47, 11 - 14; פ/58, 23 ואילך; פ/64, 16 ואילך; פ/95, 14 - 21).Disk ה"שחזר" סומן

ת/31 [אחד מתקר שלושה דיסקים], **וسرطان "השחזר המדומה"** נמצא בקובץ ch01-2016-02-29-21-13-48, בדקה ה-21:18:17 עד 21:21:50. התובעת טוענת שנותן לראות דמיון בין היורה, הנראית ב"سرطان פדילה" לנאשם 1 בسرطان ה"שחזר המדומה", וכך העיד אוסקר קירגיז (פ/47, 12 - 14). לדברי התובעת, גם ניתן להבחין בצלילה מסוימת אצל היורה, כעולה מסרטוני האבטחה.

כפי שכבר ציינתי לעיל, בהתיחס לעדותו של המתלונן, אף אני צפיתי ב"سرطان פדילה" מספר פעמים, וכך גם צפיתי בسرطان "השחזר המדומה", **ת/31**, מספר פעמים. אין לכך - יש דמיון בין הדמות ב"سرطان פדילה" לנאשם 1, ויש גם דמיון רב בין הדמות ב"سرطان פדילה" לנאשם 1, כפי שצולם בسرطان "השחזר המדומה", באוטו מקום ובעעה דומה (imbihintת תנאי אור וחושך). עם זאת, הצללים הוא מරחיק וניתן לראות מבנה גוף ותווים כלליים, אך לא ניתן להזיהות ממש את הפנים. אשר לטענה בדבר צלילה - באותו קטע ב"سرطان פדילה", היורה מגע לאחר ריצה ממושכת, נכנס לחדרון, יצא, הולך הלוך ושוב על הרחוב, מספר צעדים לכל צד, כמחפש דבר מה (כנראה את מי שאמר לאספו), וקשה מאד להבחין בדף ההליכה או בצלילה. בודאי שלא אוכל לקבוע שאכן קיימים קשיי בתנועה המתישב עם עדות הנאשם על כך שיש לו פריצת דיסק וקשה לו לעמוד או ללכט. בسرطان "השחזר המדומה", נאשם 1 מוביל אזוק על ידי שוטר, כך שגם שם קשה להתרשם מדף ההליכה הטבעי שלו. סיכומו של דבר, חרף הדמיון הכללי לנאשם 1, לא ניתן לומר בצורה חד משמעית שהיורה הנראית ב"سرطان פדילה" הוא נאשם 1.

ה. כפי שיתברר בהמשך, אני מגיעה למסקנה על יסוד כלל הראות, שנאשם 2 ידע שהוא אוסף את היורה. משכך, **עובדת היותם של הנאשמים אחיהם יש לה משקל מסוים, קריאה נסיבית,** אך אין לה משקל מכריע ונאשם 2 יכול היה לרצות לסייע לאחר המקורב לו, שאינו נאשם 1. לפיכך גם לראה זו אין משקל שיכל להביא את ראיות התביעה עד כדי מאסה קרייטית, שתוביל להרשעה.

16. בהתיחס לטענת המאשימה על חוסר אמינותו של מאיסם פדילה, אני מקבלת את עדויות השוטרים **גיא אדמוני ואוסקר קירגיז**, ואת האמור בזיכרון שרשם אדמוני (פ/57, 24 ואילך; פ/60, 27 ואילך; פ/94, 25 ואילך; פ/105, 11 - 20; **ת/33**), כי פדילה לא רצה למסור עדות ואמר שהוא מפחד, ואמר שאינו יכול להזיהות איש, ואני מעדיפה עדויות אלה על פני עדותו של פדילה, שלפיה לא ביקשו ממנו לבוא ולהודיע אף אמר לחוקרים כי אם יראו לו צילום של היורה, יתכן שיוכל להזיהו (פ/78, 21 ואילך; פ/80, 1 - 4; פ/81, 1 - 25). זאת, בין היתר, משומם שהדברים מתמכים בהזיהעה שנגבתה מפדילה עת נלקחו ממנו מצולמות האבטחה, והוגשה בהסכם (**ת/45**), שם אמר במפורש (שורה 23) כי הוא מבקש שלא לבוא לשום עדות, כי הוא לא קשור לכולם. אומנם היו מחדלי חקירה בעניין זה, של אי רישום מדויק לגבי הפניות לפדילה וסירובו להעיד (פ/61, 5 ואילך; פ/94, 31 עד פ/95, 13; פ/104, 13 - 17; פ/25, 17 - 20), אך אלה לא פגמו באמונות דבריו השוטר, כאמור. אני גם לא מאמינה לפדילה כי לא שוחח עם היורה (פ/78, 15 - 20), שכן בسرطان ניתן לראות שהם משוחחים. עם זאת, העובדה שמאיסם פדילה לא רצה למסור עדות, והוא משקר בנוגע לשיחה עם היורה, אינה יכולה להצביע על כך שהיורה שאותו פגש היה נאשם 1 דווקא. גם הcalculation כי הוא מכיר את הנאשמים וכי ראה אותם אי בעבר (פ/76, 28 עד פ/77, 7; פ/83, 10 - 15), הכחשה שהוא בלתי סבירה נוכח קרובות מקום המגורים שלו ושל הנאשמים, וכן חfine פנימית להורי הנאשמים בבית המשפט (פ/84, 4 - 20), אינה יכולה לשמש בסיס למסקנה כי נאשם 1 הוא היורה. עצם הבדיקה, והיעדר רצון להסתבר, אינם מעמידים על נאשם 1 דווקא כירוה.

17. עניין הסכוסוך, שיכול היה לשמש ראייה נסיבתית נוספת, לא הודה עוד בסיכון המאשימה, ולא בצד. הנאים טענו כי היה סכוסוך עם משפחת דלעונה, משפחתו של המתلون, מ-2014, אך הדברים לא קשורים למתרון עצמו או לנאים 1 בעצמו (פ/326, 3 ואילך). נאים 1 העיד שהסכוסוך היה בין המתلون לנאים 2 ואילו לו עצמו יש "יחסים" על הזמן" עם המתلون והוא "שכן רגיל" (פ/204, 13 - 21). יוזכר, כי מיד לאחר אrouע הירוי הגיעו הנאים לבקר את המתلون בבית החולים, לטענתם ממשום שבאים אמר להם ש"זה לא יפה, צריך לבקר אותו" (עדות נאים 2: פ/325, 20 - 23), ולטענת המתلون "להרחק את עצם מהחדר" (פ/128, 27). דבר קיומו של סכוסוך בעבר עליה גם מעדות השוטר **אדהם אבו סודה**, שהזבב ליד בית משפט הנאים בעבור בשל החשש שהסכוסוך יתלך, אך מדבריו עולה שהיא סכוסוך בין משפחת הנאים ל"משפחה אחרת" והוא אינו מצין אותה (פ/20, 25 - 30). מעדות המתلون עולה שיש לו סכוסוכים נוספים, מלבד הסכוסוך עם משפחת הנאים. לאור כל אלה, ובהעדר ראייה לסכוסוך פעיל כוון בין הנאים למתلون, קשה ליחס דואק את הסכוסוך זהה כמניע לירוי, ואני נותנת לנושא זה משקל ממשי.

18. עד כאן הראיות שהעמידה המאשימה, ללא התייחסות לגרסת הנאים. מדובר בצירוף שיש בו רמה גבוהה של חשד, אך לא ניתן לומר שדי בקשר להרשותה. עם זאת, על פי מבחני **פסק דין קרייאף**, גם לפי מבחן הרוב (פסקה 123) וגם לפי מבחנו של השופט הנדל, יש לבדוק בכל המכשול גם את גרסת הנאים, כאשר עצמתה הנintel המועבר לכטאפי הנאים בהמשך תושפע מחזקקה של המסקנה המפלילה שהצעעה בתביעה בשלבים הקודמים. נבחן, אפוא, את גרסתו.

19. נאים 1 טען שלא היה מעורב כלל באrouע, וכי היה במסגד הישן באותו שעתו. לדבריו, השתתף גם בתפילה האחראונה, תפילה עשווא', (המתחילה, לפי עדויות איש הדת **יוסף פדילה (סאסא)** ואחרים, באותו תקופה של השנה, בשעה 19:00 ומסתיימת ב-19:30), וגם בשיעור הדת שמתקיים אחריה (מ-19:30 עד 20:00), וגם בשלב הכבוד והקפה שאחריו.

האליבי שמסר הנאים הופרך. האנשים שאות שמותיהם מסר כcallocה שיאמטו את היותו במסגד בתפילה ובשיעור שאחרי התפילה - לא עשו כן: **חריס חטיב** העיד כי באותו ערב כלל לא התפלל במסגד בטירה, אלא היה בבית ברל (פ/35, 3 עד פ/40, 3); **יוסף פדילה** [המכונה גם יוסף סאסא - פ/38, 8], איש הדת, התפלל אכן באותו יום במסגד בזמן הרלוונטי. הוא העיד שהתפילה האחראונה (שבה ראה שהנאים השתתפו) מתאפשרת באותו מועד בשעה בין 19:00 ל-19:30, ולאחר התפילה נערכ שיעור דת, שאורך כחצי שעה, ולאחר כך שותים קפה במשך כחצי שעה נוספת, אך הוא עצמו לא ידע עד מתי היה נאים 1 במסגד (**ת/46; פ/85** ואילך); **מוחמד אבו חיט צין** כי הוא אכן מתפלל במסגד הישן, אך זאת בכל יום בלבד ימי שלישי וחמישי, שבhem הוא נמצא במקום אחר, והארוע Dunn היה ביום שלישי, ולפיכך לא היה במסגד. הנאים לא ידע למסור שמות נוספים של עדי אליבי, והשמות שמסר היו של בעלי תפקידים, שלגביהם יכול היה להניח שהיו במסגד באותו יום. כך מסר הנאים את שמו של **מוחמד עקפה**, שהוא אחראי על הכבוד במסגד כל אותו שבוע, עד אליבי. עקפה הודיע לسنגור כי אין זוכר פרטים לגבי אותו יום ולגבי נוכחות הנאים במסגד, ולאחר שניסיונות להביאו לעדות לא עלו יפה, הסתפקו הצדדים בהצהרת העובדות הנ"ל לפרקtocול. עד אליבי נסף שזומן להעיד מטעם ההגנה הוא **מרוואן עבד אלתי**, שטען שהוא זוכר את היום במדויק, העיד שהוא יצא מהמסגד לאחר התפילה וראה שנאים 1 נשאר לשיעור [פ/315, 33]. בעודו מחוץ במסגד שמע לטענותו ירי חלש, והלך הביתה. כשנודע לו שנאים 1 נעצר בגין האrouע פנה מיזמתו לאביו של הנאים והציג עזרתו. לדבריו, נאים 1 נוהג לשבת בשיעורים המתקיים לאחר התפילה, בין שלוש לארבע פעמים בשבוע [פ/315, 8 - 9], יחד עם מתפללים צעירים נוספים. הוא הוסיף כי יש בשיעורים הרבה משתתפים, אך אינם מכיר את כולם. לשאלת התובעת ידע למסור רק שמות

של מתפללים ותיקים, כאשר שהם גם בעלי תפקיד כלשהו במסגד. כאשר נשאל מדוע נאשם 1 לא ציין את שמו כי שראה אותו בזמן התפילה ביום האירוע, השיב שבאותו היום לא שוחח עם נאשם 1, ומשכך הנאשם בטח לא ראה אותו [פ/316, 28 - 29], אך הוא ראה את נאשם 1 יושב שם. הוא אף לא ידע להסביר מדוע, אם הוא אכן ראה את נאשם 1 במסגד במועד הירוי, לא פנה למשטרה למסור עדות, חרף העובדה כי ידע שהוא עצור. הוא טען כי פנה לאביו של הנאשם לפני שמוונה או תשעה חדשים.

כאשר הוטחה בנאשם הטענה כי איש מעדי האליבי שצין בחקירה לא תמן בעודתו, הוא הסביר כי לגבי חrios חטיב (שהיה בבית ברל) הוא אמר בחקירה רק שאלוי היה במסגד. לגבי מוחמד ابو חיט טען שאולי ابو חיט משקר. הוא זוכר שישב מולו בשיעור (פ/229, 1 ואילך). הוא טען שהבל שלא לקחו את מצלמות האבטחה מהמסגד הישן, שاذ היו רואים אותו יוצא מהמסגד בתום השיעור, אך אוסקר קירגיז העיד שבמסגד הישן יש רק מצלמה אחת והוא פונה לכיוון הפוך מביתו של הנאשם. אוסקר הוסיף שהוא עצמו סרק רגילה את כל שכונת המיחס ואין מצלמה שלא נבדקה (פ/107, 27 ואילך).

הסבריו של הנאשם היו קLOSEIM וניתן, כאמור, לקבוע שהאליבי שמר - הופרך. לכל אלה ניתן להוסיף גם, שאף שתפיית עשייה הchallenge באותו יום בשעה 19:00, ונאשם 1 טען שהיה בה, ואף טען בהודעתו הראשונה למשטרה שהוא במסגד מ-18:45 ועד 20:15, והוא נראה בצילומי האבטחה סמוך לביתו בשעה 19:13, יצא ברכבת המזדה (ת/22, מצלמה 2; פ/220, 24 עד פ/221, 3). הנאשם הסכים שי"כול להיות" זהה הוא שנראה בסרטון נושא עם המזדה. תחילת אמר שהוא הגיע בזמן מגע בזמן לתפילה, אך בהמשך אמר שאלוי באותו יום אחר (פ/221, 6 עד פ/222, 29).

20. התנהגות הנאשם בחקירהתו לא מוסיפה, אף היא, לאמיןותו. הנאשם סירב לחתום על כל הודעותיו. בחקירהתו הראשונה והשנייה, הוא השיב לחלק מהשאלות באופן מתחמק כרשותו וטען כי הוא אינו יודע או אינו זוכר, ובהמשך, לאור שאלות החוקרים, שינה את תשובותיו. כך למשל בחקירה השנייה נשאל מתי הגיע למסגד ביום האירוע, כפי שהוא טען, וכך השיב "לא זכור בדיק". לא זכר באיזה שעות" (ת/2, עמוד 2, שורה 10). רק בהמשך, כאשר החוקר עימת שאלתו עם העובדה, שאם הוא לא יודע מתי היה במסגד, כיצד הוא יכול לטען שהיה בזמן הירוי במקום אחר, הנאשם אמר "נזכר" ומסר תשובה. כאשר נשאל שאלות לגבי הטלפון הנידי הקיים ברשותו, התתחמק מרובית השאלות וטען שאינו זוכר לחתם פרטיהם, כגון מספר הטלפון וכדומה. כך גם לא זכר לאחר שזר, לכארה, מהתפילה, מתי או היכן פגש בנאשם 2. הוא אף לא זכר באיזה רכב נסע לבקר את המתלון בבית החולים ואייפה הוא יש ברכבת. לאלו יש להוסיף כי החוקרים הטicho בנאשם תമונות מתוך מצלמות האבטחה השונות שנתפסו, שבו נראת נרואה הגישה לבתו של הנאשם, הרכבת המשפחתית שבו נסע נאשם 2, כניסה לבתו של מאיסם פדילה והגעתו של נאשם 2 לאסוף את היורה - לכל אלו השיב הנאשם כי אינו מזהה את המקומות או האנשים בסרטונים או את הרכבת המשפחתית - הגם שברור שלפחות חלק מהמקומות הוא מכיר ומזהה, שכן מדובר ברחובות הסמוכים לבתו. התנהגות זו מלמדת כי הנאשם בחר מתי לשתוף פעולה עם חוקריו ומתי לא. בהמשך החקירה, השלשית והרביעית, הנאשם סירב לשתף פעולה עם החוקרים ואמר לכל השאלות שנשאלו כי הוא אמר כבר הכל ואין לו מה להוסיף. בהמשך שמר על זכות השתקה ולא השיב על אף שאלה, למעט שתיים, שבהן טען כי הוא חף מפשע ולא מאמין למשטרה.

21. אשר לעדות הנאשם בבית המשפט, בחקירהו הנגידת הנאשם הודה באופן דומה לדרך שבה התנהל

במשטרה, עת השיב לשאלות התובעת. הוא התחמק ממתן תשובה לגבי האופן שבו השיב לשאלות החוקרים בחקירהו. הוא חזר על כך שהוא אינו מזהה את המקומות שהוצעו לו בסרטונים, למשל כאשר נשאל על תמונה שהוצגה לו בחקירהו השנייה מטעם אחת מצלמות האבטחה, חזר וטען כי הוא אינו מזהה את המקומות: "אני חשב זהה מול הבית שלנו [...] איזה רחוב? תגידו איזה רחוב אני לא זיהיתי [...] כל הכבישים של טירה דומים לכבישים האלה [...] אני רואה דמות בן אדם אבל לא רואה את אח שלי פה [...] אני לא מזהה (הכוונה לנאים 2 - מ.ב.ג)" (פ/21, 7 ואילך). בהמשך נאשם 1 אישר כי רואים אותו בסרטון אבטחה בשעה 20:49 חזר לשכונה מלאה באביו (פ/244, 9), ובהמשך אף אישר כי נכח שם גם נאשם 2 (פ/254, 33), אך כאשר נשאל מדוע בחקירהו השנייה במשטרה לא ذכר להגד זאת וכעת הוא מшиб, אמר: "לא זכר מתי פגשתי, לא זכר אותו אבל אולי שפגשתי אותו זה בשכונה כאלו" (פ/255, 16). גם בבית המשפט ניתן היה לראות כי הנאשם השיב לשאלות התובעת באופן מתחמק, ולא נתן תשובה ברורה וחיד משמעית. לא זו אף זו, כמה שורות לאחר מכן, הוא עומת עם קר שבניgod אליו, נאשם 2 טען בחקירהו כי אסף את נאשם 1 במסגד או בסביבתו, ולכך השיב "לא זה לא מהמסגד" (פ/255, 25), ככלומר בעת שהותחו בו ראיות ספציפיות, בחר הנאשם להשיב על שאלות ולהגד משהו בלבד "לא ידע" או "לא זכר", אך בהמשך, כאשר נשאל מה היה אחר כך, מתי נסע לבקר את המתלון בבית החולים, שב והuid כי אינו זכר בדיקת מתי נסע. לאלה יש להוסיף כי הנאשם לא זכר לספר מה נאשם 2 סיפר לו על מה שהתרחש באירוע עם המתלון (פ/256, 26 - 33). תמורה בעניין העובדה שהנאשמים שוחחו על אירוע, שאמור היה להיות חריג לאורחות חייהם, ונאשם 1 אינו זכר מה סיפר לו אחיו. לאלו יש להוסיף שכאשר הוא נשאל לגבי מה הוא ידע על אירוע, הוא לא טרח לספר מה שנאשם 2 אמר לו, והדברים עולים לראשונה בחקירה בית המשפט (פ/271, 16 ואילך). עובדה זו תמורה גם נוכח העובדה שגרסת נאשם 2 היא שנגה בגבורה ובازירות טוביה באירוע, וכן לא ברור מדוע ימן נאשם 1 לספר זאת לחוקרים. בהמשך הנאשם מתיחס לתרגיל החקירה **ת/13**, ודוקא כאן בחר להסביר את עצמו. לשיטתו, המילים "אתה לא נראה" נאמרו בהקשר שאחיו אמר לו שגם אם הוא מזהה את האנשים הסרטוני אבטחה, שלא יגיד, כדי לא להסביר. לטענותו, נאשם 2 התכוון כשר אמר זאת לקר שהוא (נאשם 1) לא נראה, ככלומר זה הרי לא הוא, אז שלא יגיד כלום לחוקרים על מנת שלא לסבר אחרים, לא להלן (פ/279, 7, 21, 29 - 31). התנהגות זו גם בבית המשפט וגם בחקירהו מלמדת כי נאשם 1 נתן מענה לשאלות החוקרים באופן סלקטיבי בלבד, על פי רצונו ובהתקام לריאות שהוצעו לו, ו邏輯ically קיים קושי לחתם עדותמו אמון.

מחדרי חקירה

22. זה המקום להתייחס למחדרי חקירה. יש מספר פעולות בסיסיות ביותר, שהמשטרה לא ביצעה, ולטענת הנאשמים, העדרן גם קשות בחקירה.

המחדר הראשון מתייחס לאי ביצוע מחדרי תקשורת לגבי הטלפון הנידים של הנאשמים. ההגנה טענה כי אילו בוצעו מחדרי תקשורת כאלה, הייתה לממצאים חשובות. מצאתי כי יש ממש בטענה, שכן אילו נמצא שיחת טלפון בין הנאשמים, שנערכה בין שעת הירוי לשעת האיסוף, היה הדבר מחזק משמעותית את ראיות התביעה. בהקשר זה יש לזכור כי נאשם 1 טען שהיה עת במסגד, אך שקרה היה להסביר שיחה יוצאה לנאשם 2 באותו שעה, אילו נמצא כזו. פרט חשוב נוסף מתייחס לאותה תאונה שעשה נאשם 2 עם רכבו, בדרך נקודות האיסוף, שהזכרה לעיל. הנג האخر והנאשם שוחחו ונאשם 2 המשיך בדרך נוتنת, כי אם היורה ונאשם 2 קבעו שעת איסוף, ונאשם 2 התעכבר באופן בלתי צפוי, ניתן היה לראות תקשורת טלפוןית בין היורה לנאשם 2. אוסף, כי ב"סרטון פדילה" נראה היורה הולך והשוב ברחוב שמחוץ לבית פדילה, נראה מכחיש מישחו, וכבר ציינתי שהדבר עולה בקנה אחד עם קר שחייב

את מי שאמר היה לאספו. משלא מצא את מי שchipש, נכנס שוב לחדרון ויצא כעבור כ-15 - 20 דקות, פרק זמן שיכול היה להספיק לעירית שיחת טלפון קצרה לבירור מיקומו של האוסף. זמן קצר אחר כך הגיע נאשם 2 ואספו. ברור, אפוא, כי אילו נמצאה שיחת טלפון בין הנאים באותו דקוט, היה הדבר רב-משמעות ומשמעות.

אוסקר קירגיז נתקבש להסביר מדוע לא בוצעו מחקרים תקשורתיים לגבי הטלפונים הנайдים והסביר כי מדובר בשני אחים, המדברים כל הזמן; עוד הוסיף, כי היורה לא נצפה בדבר בטloquent לאורך כל נתיב הבריחה (המצולים). קירגיז לא זכר אם בזמןו היה להם את מספר הטלפון של נאשם 1 באותה עת, וממילא - גרסאות הנאים נסתרו על ידי ראיות אחרות. שיחת טלפון לא הייתה מועילה, לדעתו, לאשש או להפריך את גרסאותיהם (פ/93, 4 ואילך). התובעת בסיכוןיה גם הפנתה לכך שאין מחלוקת, כי שני הנאים שהיו ייחד סמוך לפני היורו ואף נצפו בצילומי האבטחה חוזרים ביחס בלבד לבitemם בשעה 00:18, ולכן לא היה טעם בעריכת מחת"קים.

כפי שציינתי, אני סבורת אחרת ומדובר לטעמי בחסר משמעות, אך זה חסר לנו פוגע בהגנת מי מהנאים, אלא בראיות ה证实. כאמור - יש מספר דקוט קרייטיות (ולא לאורך כל היום), בין היורו לאיסוף, שайлן נמצא בהן שיחת בין הנאים, היה הדבר ממשמעותי. אצין עוד, כי נוכחות העובדה שמקשי הטלפון של נאשם 2 נתפס על ידי המשטרה, והתקבל לגבי צו חדרה, תמורה עוד יותר שלא נבדקו לפחות בו שיחות שנכנסו ויצאו באותו דקוט חשובות.

סיכום לגבי נאשם 1

23. **סיכום של דבר, בבואי לשקל האם המשימה הניהה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת העבירות המיוחסות לנאים 1, אני מgiaהה למסקנה שהראיות מבססות **חישוף ממשי וכבד שנאשם 1 הוא היורה, אך לא ניתן לומר כי די בהן לשכנע ברמה הנדרשת במשפט פלילי, מעבר לספק סביר**.** מחדלי החקירה מתיחסים לפעולות שהיו עשוות "להקטין את החורים בראשת", ומשלא נעשו, פוגם הדבר באופן ממשי במאגר הראיות. למרות שהאלibi של נאשם 1 הופר, למרות שהוא לא עורר רושם אמיתי בעדותו, למורות שנמצאו סתיות בין גרסאותיו לאלה של נאשם 2 ולמרות שהתנהגוותו בחקירה (לרבות השמירה על זכות השתייה, או ההסכמה לאשר דברים ברורים מآلיהם, וכדומה) לא הוסיף לאמון שנייתן לרוחש לו, לא די לדעתו בכל אלה, כדי להעלות את משקל הראיות במידה שלא תותיר ספק סביר.

נאשם 2

24. זכור, עיקר טענותיו של נאשם 2 מתייחסות לפרשנות שיש לתת למשיעו. בהתמצית הוא טוען כי בשלב שבו התערב במאבק בין אדם חטיב ליורה, הוא התקoon לסייע לעצור את היורה, ולא ללחצטו, כתענט המשימה, אלא שזה חמק מבין ידיו. בהמשך הוא ניסה לחפש אחורי רגלית, אך היורה נכנס לפרדס. אז נכנס הנאים לרכיב הג'יפ ונסע לחפש אותו. בשלב מסוים, מישחו אותה לו לעצור, הוא חשב שאותו אדם רוצה לו בחיפוש אחר היורה, הוא עצר לו, אותו אדם עלה לג'יפ, וכעבור 15 - 20 מטר, ה"טרמפיקט" ראה חבר, קרא לו מהחלון, בקש ממנו 2 לעצור לו והוא ירד מהרכב. ככלומר, כשאסף את האדם שסימן לו לעצור, הוא חשב שאותו אדם יסייע לו לחפש את היורה. כך, בתמצית.

וביתר פירוט, נאשם 2 העיד בבית המשפט, שבום האሩע חזר לבתו מתפילה לילה, ועבד על האזעקה שברכבו עם אחיו הקטן, אחמד. פתאום שמע "תיק", כמו זיקוק, אך לא ייחס לזה חשיבות. בהמשך שמע אנשים רבים אז הילך "לפי הקול", כלשונו. הוא הבחן בשני אנשים רבים, אחד מהם לבש בגדים שחורים, היה רעל פנים עם קפוץין על ראשו והשני הוא אדם חטייב. כאשר הוא ראה את חטייב נאבק עמו רעל הפנים, הוא ניסה לעזור לחטייב. הוא ראה שלרעל הפנים היה משאו ביד. בשלב מסוים החל רעל הפנים לכוון את הדבר שאחז בידו לעבר נאשם 2, אז נאשם 2 הבין שהוא אולי קשור למה שהוא שמע, ה"תיק". הוא חשב שאולי הוא רוצה לירוח בו (פ/321, 26 עד פ/322, 20). נאשם 2 בא לעזר לחטייב לתפוז את היורה, אך אף שהוא תפס את היורה, חטייב עזב את היורה וברח. גם היורה ברוח ולדברי נאשם 2, הוא הסתכל לאן הילך. הוא ראה שהיורה נכנס לתוך השכונה ועל כן התחיל לילכת אחריו. בשלב מסוים היורה נכנס לתוך הפרדס, ונאשם 2 הילך לכיוון הכביש הראשי ושאל אנשים מה קרה. בעל הספריה, יוסף עיאד, אמר לו שיש בן אדם שריו בו (פ/323, 19). אז באו שני אנשים, מוחמד זהארה ונאסים, ואמרו לו שריו בם. הוא רצה לחת את ימיה. תיגבור של אנשים נוספים, והוא הילך איתם והצביע להם שהיורה הילך לכיוון מסוימים, אז נכנס לרכבו, כדי לחפש את היורה. הוא ניסה לשכנע את מוחמד זהארה, שעמד שם, לבוא אליו, אך זהארה לא רצה. לפיקר נאשם 2 נסע בלבד ועשה סיבוב סביב השכונה. בדרך עשה תאונה עם רכבו, ירד מהרכב, בדק נזקים וחזר לרכב. הוא המשיך לנסוע ואז מישחו הצביעו לו עם היד, הוא עצר את הרכב ואותו אדם עלה לרכבו במושב האחורי ואמר לו "שהוא רוצה לחפש אותי" (פ/324, 16). כעבור 15 או 20 מטרים של נסעה משותפת, אותו אדם קרא מהחלון לחבר שלו, שאותו אין נאשם 2 מכיר, וביקש ממנו 2 שייעזר לו בכך שיוכל לרדת. לאחר מכן הוא חזר לשכונה. בשכונה פגש בשוטר צ'יאט אלפונסו, ואמר לו כי הוא מבקש למסור עדות. עמו היו אביו, נאשם 1, ועוד אנשים מהשכונה. אלפונסו הפנה אותו לשוטר נסף שאמר לו להמתין ולא חזר אליו. כעבור זמן מה חזר לבתו, אז אמר לו אביו שעלייהם לילכת לבקר את המתלוון בבית החולים וכך עשו. נאשם 2 הסביר כי הוא והמתלוון שכנים והם היו חברים טובים, נהגו לצאת ולבלות ביחד. לפיקר, היה מזור לאנשים בשכונה ש"זה קרה" (פ/326, 1), כשהគונת היא למשעים המיוחסים לו. לדבריו, המשפחה היו בסכסוך בשנת 2014 למשך שניםים, כשהמתלוון בעצמו כלל לא היה מעורב. נאשם 2 תיאר כי הוא, נאשם 1 ואחיהם הקטן, אחמד, הלכו לבית החולים מאיר על מנת לבקר את המתלוון ואת אחיהם, בנה של אחותם, שהוא גם הוא מאושפז שם. כשה הגיעו לבית החולים מאיר היו שם הרבה שוטרים שתחללה מנעו מהם להיכנס, אך לאחר שטענו כי לבקר את אחותם הם הורשו להיכנס. נאשם 2 הסביר כי הלכו ישר למינן לחפש את המתלוון, אשר אוצר לבסוף במחלקת אורטופדייה. הוא נגע למתלוון ודרש לשולומו. המתלוון אמר לו שריו בו, אז הוא שאל אותו "מי יירה בר? אתה יודע? אתה מכיר אותו?" (פ/327, 9), ולכך השיב המתלוון שמי שירה בו הוא אדם המכונה "אובמה" (אחד הכניםים של מואמן סמארה - מ.ב.נ.). נאשם 2 העיד כי אמר למתלוון שהוא היה עד لما שקרה והוא רוצה למסור עדות במשטרה. לאחר ששיטים את העדות פנה לשוטר שהיא עם המתלוון והוא גבה ממנו עדות. לאחר מכן המשיך לבקר את אחותם. בהמשך כך, שב לבתו וישב עם כל המשפחה על מצלמות האבטחה של הבית. ביחד הם בחנו את כל סרטוני האבטחה שהוקלטו על מנת לראות את מה שקרה. לדבריו חזו וצפו בסרטוני מצלמות האבטחה מספר פעמים והחליטו ביחיד, כמשפחה, שלא למסור את ה-DVR למשטרה, זאת מאחר שבאזור קודם המשטרה לקחה ולא החזירה את ה-DVR במשך ארבעה חודשים (פ/321, 29 ואילך).

25. **תשתיית הראיות שהציגה המאשינה** בעניינו של נאשם 2 כוללת את עדותו של אדם חטייב לגבי המאבק, את עדותו של מייסם פדייה לגבי האיסוף, את סרטוני האבטחה (שבהם רואים, בין היתר, חלק מהמאבק בין חטייב ליורה, בין נאשם 2 ליורה ואת שלב האיסוף), את דבריו נאשם 2 במסגרת תרגיל החקירה **ת/13** ואת אי-סבירות גרסתו, התנהלותו בחקירה וشكורי.

26. **אדם חטיב**, שנאבק עם היורה, לא גר בשכונת המיחס ולא מכיר את הנאים. הוא העיד שלא ראה את פניו של היורה, שעמד מאחוריו בעת היר. אחר כך היורה נעמד מולו והוא נאבק עימיו, אז הגיע אדם נוסף מtower השכונה (אין מחלוקת בין הצדדים כי זהו נאשם 2) וחטיב עזב את היורה וברח. בהמשך ציין שאותו אחר "הרims את הקפוצ'ון שלו ותפס את זה שירה ואני ברחתה" (פ/115, 20). חטיב ציין שאותו אדם שיצא מהשכונה תפס אותו ביד, הרים לו את הקפוצ'ון, וזה הוא (חטיב) ברח. חטיב העיד: "הוא תפס אותו, הוא לא עזר, לא יודע. הוא תפס אותו רק. וברחתה" (פ/116, 10). לדבריו, האדם שהתרבע "יצא מהשכונה, הרים לו את הקפוצ'ון, הסתכל עלי, אמר לו תעוזב כאן". עזבתי וברחתה" (פ/118, 6 - 7). בחקירה הנגדית העיד שאותו אדם תפס אותו ביד, הרים לו את הקפוצ'ון, וזה חטיב ברח (פ/125, 17 - 21). בעדותו הראשית והנגדית אישר את שאמיר במשטרת, שאחרי שעזב את היורה, האדם שהתרבע עמד בין היורה שברח, ולא נתן לו לרדוף אחריו (פ/118, 10 ואילך; פ/124, 24 - 25). עוד אמר: "הוא בא אילנו, הרים לו את הקפוצ'ון והפריד בינוו ואז ברחתה" (פ/126, 11).

חטיב אישר בעדותו כי היה מאושפז בעבר ב"פרדסיה", וכי הוא נוטל כום תרופות. עדותו לא הייתה סדרה, מבחינת אופן דיבורו, אך מצאתי אותה אמינה ועקבית מבחינת תוכנה. עליה ממנה בבירור, כי התרשםו מהתערבותו של נאשם 2 במאבק ביןו לבין היורה הייתה שנאים 2 העמיד פנים כמו שהוא לס"ע, אך בפועל סיעו ליורה להחלץ.

27. ההגנה טענה כי קטע הסרטון מtower **ת/29**, אותו סרטון שצולם בטלפון הנייד של נאשם 2 מtower מצלמות האבטחה בביתו, שבו ניתן לראות באופן מעורפל מאבק (מדקה 19:52:45 עד 19:51:14), תומך דווקא בගרסת נאשם 2, ולכל הפחות - אינו حد ממשעי.

צפיתי בסרטון מספר פעמים. בחלק מהסרטון לא ברור אם רואים את חטיב והיורה, או את נאשם 2 והיורה. לטעמי, לא ניתן להכריע מtower אופן הסרטון לכאן או לכאן, בגין לשאלת האם נאשם 2 בא לתפוס את היורה, או לשחרר אותו מיד חטיב כדי לאפשר לו לברוח. لكن עליינו להעזר בראשיות נוספת. עם זאת, מהסרטון ניתן להסיק מה עשה נאשם 2 מיד לאחר מכן.

28. ניתן להשליך על כוונתו של נאשם 2 מtower אופן התנהגותו לאחר שהיורה חמק ממנו. ניתן לראות בסרטונים, ונאים 2 אינם טוענים אחרת, כי הלך לאיתו בעקבות היורה ולא רץ בעקבותיו. נאשם 2 מסביר זאת ברכך שנרג בזיהירות, כי פחד, וגם חשש לאחיו הקטן, שהיה בשכונה (פ/323, 7 ואילך; פ/370, 17 - 18). הוא טוען שאינו חושב שבן אדם נורמטיבי יכנס לחורשה, כישש בה אדם עם נשך, אם זה היורה (פ/365, 21 ואילך). לטענותו, שלב האומץ נגמר, ובשלה הבא פחד מפני היורה וכן לא יכול היה לרדוף אחריו ולא עלה בדעתו לרדוף אחריו לערך פרט חשוב (פ/368, 23 ואילך). בהמשך חקירתו הנגדית פיתח עוד יותר את הטענה ואף אמר שלאחר שהיורה חמק מידיו, הוא עצמו קפא (פ/370, 14 - 18). טענה זו על "קפאון", שנשמעה לראשונה בחקירה הנגדית, אינה תואמת את מה שנשכח ממהסרטון ב-**ת/29** ולא את דבריו בחקירתו במשטרת מיום 25.2.16 (**ת/7**, עמוד 53, שורות 29 ואילך). מעבר לכך, היא תמהה משהו, שכן לטענת נאשם 2, דקות קודם ממש נאבק ביורה, ללא מORA ודקות אחר כך החלטת המשיך ולרדוף אחריו ברכבו. יותר מכך: מיד בהמשך לכך הסרטון נראה אחיו הקטן של נאשם 2, אותו אחד שנאים 2 ציין כי חשש לו, מאיר בפנס לכיוון השטח הפתוח שלו ברכ היורה, ובהמשך מושיט את הפנס לנאים 2, שמאיר אף הוא בפנס (כך עולה מסרטון האבטחה **ת/29** וכן מאשר גם הנאים - פ/365, 33 ואילך; פ/371, 1 ואילך). קשה להניח שמי שחשש מפני

אדם חמוש, ודואג לאחיו הקטן, יאפשר לאחיו, העומד לידיו, דיווקה להבליט עצמו על ידי הארה בפנס, ואחר כך יעשה כך גם בעצמו.

29. ראייה חשובה, המשמשת לחיזוק גרסתו של חטייב (ותזת התביעה) ולשלילת גרסתו של נאשム 2, היא מה שהתרחש בשלב שבו עלה היורה לרכבו של נאשム 2. מסקנה שבשלב האיסוף מדבר באיסוף מכון של היורה (שהרי קבועתי כי מי שהגיע לנקודת האיסוף הוא היורה), ולא - כתענת הנאשム - איסוף "טרםפיסט" מקרי, שנאשム 2 כלל לא ידע שהוא היורה, תשליך בהכרח על פירוש התנהוגותו של נאשム 2 גם בשלב המאבק. לא עולה על הדעת, כי נאשム 2 ניסה למכוד את היורה בשלב המאבק, ואילו כשהעהה אותו לג'יפ בשלב השני, ניסה לסייע לו להמלט. הגעה למסקנה שהאיסוף היה מכון מובילה למסקנה שנאשム 2 ידע שהוא אוסף את היורה, ומסקנה זו משליפה אחרת, על פירוש התנהוגותו בשלב המאבק, סמור לאחר הירוי. הגעתו למסקנה שבשלב האיסוף מדבר באיסוף מכון של היורה, ובاهיר עתה מדויע.

30. גרסתו של הנאשム לעניין זה בעדותו הראשית היא כדלקמן:

"... נסעתני, אז מישחו הצבע לי. מוחמד^[7], עצרתי, עלה לאוטו, אמר לי שהוא רוצה לחשוף איתי. רוצה לחשוף איתי. המילים האלה, לא שמעתי אותן כמו שצעריך אולי זה היה לי מהסתוטואציה עצמה שאני רוצה מישחו שיחשוף איתי. אני לא יודע, אמרתי לשutrinos: 'יאמר לי שהוא צזה', שהוא רוצה לחשוף איתי. אולי שמעתי, אולי לא שמעתי, אולי אמר משחו דומה ושמעתי אותו צזה. אמר משחו, ועלה. תוך כדי שהוא עולה הוא אמר את זה. עכשוו שעלה,
נסעתני,

עו"ד ברגמן: עלה לאן? איפה הוא ישב ברכב?
נאשム 2: מאחורה.
עו"ד ברגמן: מאחורה.

נאשム 2: אז כשהתיישב מאחורה, Caino נסעתני, בדיק 15 - 20 מטר צזה הוא קרא לחבר שלו, ואמר לי: 'טוריד אותו פה'. ירד, והלך. זה הכל. חזרתי לשכונה,

עו"ד ברגמן: אתה מכיר את הבן אדם זהה?
נאשム 2: לא.
עו"ד ברגמן: ומה זאת אומרת קרא לחבר שלו?
נאשム 2: מהחלון. קרא לחבר שלו מהחלון.
עו"ד ברגמן: אתה ראת את החבר?
נאשム 2: כן.
עו"ד ברגמן: אתה מכיר את החבר?
נאשム 2: לא. לא מכיר אותו"

(פ/324, 15 ואילך)

31. איני מאמינה לנאשム 2 כלל ועיקר לגרסה זו, וזאת מספר טעמים.

הטעם הראשון הוא חוסר הסבירות בגרסה זו. לטענת נאשム 2, הוא נסע לחשוף את היורה. לפטע, אדם שאינו מכיר הרים יד לכיוונו. הוא הבין שאוטו אדם רוצה לנסוע אליו, הוא הניח (לטענתו) שאוטו אדם רוצה לעזור לו לחשוף את היורה, והוא עצר לו. גרסה זו כה מופרכת, שדומה כי אין צורך להוסיף על כך דבר. מדוע שיעזרו, בלהט החיפוש אחר היורה, לאדםزر שמחפש "טרםפיסט"? מדוע שיחשוב שאדם שאינו מכיר, ושבועמד סתם כך ברוחב כלשהו בשכונה,

רוצה לחפש אחרי יורה, שכלל אין לדעת אם בכלל ידע שיש זהה? מדוע שאותו אדם יוכל לרכיב במושב האחורי ולא ליד הנגה? אם ה"טרמפיקט" רוצה לסייע לנאם 2 לחפש את יורה, מדוע לא ישב לידיו? גם התיאור של לנאם 2 את השיחה שכיביכול התרחשה עם כניסה ה"טרמפיקט" לרכב הוא כל כך לא סביר, שהוא בעצם אומר: "המילם האלה, לא שמעתי אותן כמו שצרכיך. אולי זה היה לי מהטיסוטאציה עצמה שאני רוצה משיחו שיחפש אותי". ו מדוע שאותו אדם, שכיביכול רוצה לעזור לחפש את יורה, ירד מהרכב כעבור 15 - 20 מטר? ואם כך קרה - הנאם לא שאל אותו דבר? ברור לחלוטין, שמדובר בגיבוב של תיאורים, שאין כל סבירות שהם אמיתיים.

32. מעבר לחוסר הסבירות של הגרסה עצמה, היא נסתרת בראשית נוספת נספנות. בראש ובראשונה - "סרטון פדילה". מהסרטון ברור לחלוטין, שהיא המתין למישחו שבוא לאספו. הוא הילך אנה ואנה על המדרסה מחוץ לחדר בבית פדילה, ניסה לראות מעבר לשאיית גדולה שעמדה שם וחסמה את שדה הראייה, עד שלבסוף קלט את הגוף מגיע. בשלב זה, יצא יורה לכיוון הכביש, מעבר לקידמת המשאית, והרים יד לעבר לנאם 2. לנאם 2 עצר את הרכב באלביסון, יורה נכנס לדלת שמאחורי הנגה (הקרובה אליו ביותר) ונאם 2 נסע מהמקום ללא שיוהו. אין רגע של השתאות לשיחה או בירור, ודבר מתוך הסרטון לא תומך בתיאור של לנאם 2 על איסוף אדם שאינו מכיר, ומtan הסבר כלשהו על מטרת הצליפות לנסעה מצד אותו אדם לנאם 2.

גם מאיסם פדילה, שהיא עד לאירוע האיסוף בזמן אמת, ציין לגבי האדם שנכנס לחדרון ליד בית הוינו, כי "בא מישחו ולקח אותו" (פ/78, 79; 14, 14). בחקירה נגדית לסגנונו של לנאם 2 הוא אמר ניסה "לרכך" את האמרה שלו שימושו בא ולקח את יורה, ציין שגם זכר אם ראה אותו מרים את ידו (פ/82, 82 וайлר), אך גם בחקירה הנגדית ציין שימושו בא ולקח את יורה (פ/82, 18), ורק סיג בכך שאינו יודע לומר אם יורה קבע עם מישחו שבוא לחתמו. אצין, כי רואים ב"סרטון פדילה" שהיא מרים ידו כדי לעצור את לנאם 2, וגם לנאם 2 העיד, כאמור, שימושו ל��יעו לו".

33. גרסת לנאם 2 מוטלת בספק גם נוכח העבודה, שבחקיתו הראשונה במשטרת, "שכח" לספר לחוקרים על ה"טרמפיקט" והאיסוף (**ת/7**, עמוד 55, שורה 26 - 28). הعلاה על הדעת, שהנאם, שעשה ככל מהאפשרים לסייע באיתור יורה, ונעוצר לטענתו על לא עוזל בכפו בחשד שניסה לעזור ל יורה להמלט, ישכח לספר שאיפלו אסף אדם נוספים כדי שישיע לו לחפש את יורה? כך, בפרט, נוכח העבודה שלטענתו אמר בשלב מסוים בחקיתו,ennisת שכנע את זהאה לחבור אליו כתגובה, ולטענתו - זהאה סירב^[8].

התרשמתי כי "שכח" של לנאם 2 לגבי איסוף הטרמפיקט נובעת מכך שגרסתו הראשונית "נתפרה" לפוי מידותיהם של הסרטונים בצלמות האבטחה בביתו (**ת/29**). לנאם 2 העיד שזכה הסרטונים אלה, מספר פעמיים, ושוחח עליהם עם בני משפחתו, אף צילם אותם בטלפון הנייד שלו, הכל - מיד עם שבו הביתה מבית החולים, עבר למעצרו (פ/327, 18 וайлר). לנאם 2 לא סיפר דבר על שלב האיסוף ולא הספיק לחשב על גרסה טוביה, משום שלא ידע שיש מצלמות בבית פדילה (כפי שעולה מתמליל תרגיל החקירה **ת/13**, שם הוא אומר לנאם 1: "敖" אח של... יש מצלמות... אצל משפחתי... (לא ברור)" וזה הוא ממשיר ומתראר לנאם 1 את הקטע מ"סרטון פדילה"). لكن לא ידע שיש סרטון המתעד את האיסוף וכנראה שזו הסיבה ש"שכח" לספר על איסוף הטרמפיקט, שבבירור מסבך אותו. הוא סיפר על האיסוף רק לאחר שבחקייה ביום 25.2.16, **ת/7**, עומרת עם הסרטון (עמוד 66, שורה 7 וайлר). גם אז

המשיר לטעון שאולי זה לא הוא שנראה בסרטון (**ת/7**, עמוד 77, שורה 21 ואילך) ואמר ששכח את ארוע האיסוף. לבסוף אמר שעלה בן אדם, שלא הכיר, וירד מהרכבת "איפשוהוא", אינו זוכר איפה, אחריו שראה חבר, פתח את החלון וביקש מנאש 2 שיעזרו (**ת/7**, עמוד 83, שורה 4 ואילך). לאחר מכן אמר שהעליה את אותו אדם לרכב כי אותו אחד עשה לו סימן עם היד, "אמר לי אני רוצה לחפש את הבן אדם, כן. ככה הבנתי, הוא אמר לי בדיק, באמת לא... אבל אמר משהו, כן", ואילו הוא עצמו רצה מישחו שייעזר לו לחפש (**ת/7**, עמוד 84, שורה 11 ואילך).

34. הנאשם היה מודע לקשיי בכר ש"שכח" בספר על האיסוף, ודברים אלה באים לידי ביטוי היטב בתמליל של תרגיל החקירה **ת/13**, שם מלבדים הנאשמים את גרשאותיהם ומייעצים זה לזה מה לומר. ענין ה"טרםפיסט" אמר נאשם 2 לנאים 1: "הענין לא ברור, אתה (לא ברור), אמרתי להם שזכרתי (לא ברור), אמרתי להם מישחו סימן לי ועלה איתני, הוא פתח את החלון, קרא למישחו בשם (לא ברור) וירד. כלומר הוא עלה איתני כאלו מוחפש... בסדר, אני הרי מספר לך מה קרה, מה יש לך? אני אמרתי להם יא בנadam שיש מישחו עלה איתני. אני בכלל שכחתי מהם, בכלל שכחתי מהם. אנשים הרו הילכו ורצו, חיפשו והיה בלגן. מאיפה אני יודע?!".

הדברים באים לידי ביטוי גם בעדותו בבית המשפט, וכך אמר:

"זה היה בחקירה של ה-25, את האמת הקטע הזה הספציפי שעלה הבן אדם ברוח לי מהראש. לא זכרתי אותן. אמר לי: 'עכרת?' קודם כל הוא שאל אותי אם עכרת או לא עכרת אי את אותן. אמרתי לו: 'איך אני יודעת? אם עכרת או לא עכרת'. בן אדם עוצר, אבל כמובן הוא יכול לעוזר על צומת, יכול לעוזר שכון אדם עובר. יכול לעוזר להרבה סיבות, אחרי שיצאת מהגיאפ'. הוא אמר לי: 'עכרת'. אמרתי לו: 'תשמע, אני לא זכר, עכרת או לא עכרת, אני לא יודעת'. אז הוא אומר לי: 'העלית מישחו לגיאפ'. אז אמרתי לו: 'אני לא זכר את זה אם העלית מישחו. תראה לי, אני אזכיר. אני לא זכר אם העלית מישחו'. אז הוא שאל אותי עוד פעם אם העלית מישחו לגיאפ, וזה היה אחרי חקירה שהיא מאוד ארוכה גם, השאלה הספציפית של

העניין אם העלית או לא העלית....

וاث האמת שהרגשתி מאוד מפוחד משניהם, שניהם היו, אחד שואל מפה ואחד שואל ממש, והוא סلط כזה והבנתי גם שהם עובדים עלי. למה עובדים עלי? כי אמרתי להם שאני לא רוצה שהם ייקחו את הטלפון ובכל זאת הוא מתקשר לשוטר מול העיניים שלו ואומר לו להביא את הטלפון. אני אומר לו: 'לא מסכים, העורך דין לא מסכים'. הוא עשה את זה. אז מהרגע הזה גם אני יכול לחתות צעד אחרת. בפעם השנייה ששאלו אותי, אם אתה זכר, בפעם הראשונה שאלו אותי אם אני זכר, אני באמת לא זכרתי, אני באמת לא זכרתי. בפעם השנייה ששאלו אותי אם אני זכר שהעלית מישחו לגיאפ, אני כן עלה לי בראש שכן העלית בין אדם לגיאפ. אני זכרתי את זה, אבל פחדתי להגיד את זה. פחדתי להגיד את האמת ואני אומר את זה באמת, בצער רב, אני מתחרט על הדבר הזה"

(פ/9, 329, עד פ/330, 28).

מתוך דבריו אלה עולה לנו שנאים 2 גם מודע לקשיי בעצם האיסוף, ולכך שמדובר באקט מפליל, וכך המשיר והuid:

"פחדתי שהם באמת ייקחו את הראייה הזאת שהיא באמת מפילה אותה ומסבכת אותה ומאשימה אותה, ובאמת צאילוקחת צעד אחרת והתהמקת מלומר את האמת, בנקודה הספציפית הזאת. באמת, הייתה סיטואציה מאוד קשה. ואחר כך שאל את השאלה, עוד פעם, אמרתי להם. אמרתי: כן, אני זכר שהעלית מישחו, אבל אני לא מכיר אותם. הוא قالו עליה וירד, זה היה קטע שהוא מאד קצר, באמת ברוח לי מהזיכרון בהתחלה. אז הסבירתי את עצמו כמו שצער וזה כל הנקודה של הבן אדם שעלה..."

אמרו לי: 'למה עלה?' אמרתי להם: 'עליה והוא אמר לי שהוא רוצה לחפש אותי, אמר משחו כזה', אמרתי להם. לא בדיק, אמר משחו כזה. אני אומר להם. כמובן, אני תיארתי לעצמי שהוא אמר את זה. אז זה כל העניין. אבוי לא יודע אם הוא באמת אמר, לא אמר. מי הבן אדם, מה עשה לפני, מה עשה אחריו? אבוי לא יודע".

(פ/330, 18 ואילך).

ובהמשך, לשאלת הסגנור מודיע העלה אדם שאינו מכיר לאוטו, השיב:

"בעיר טירה, באמת, זה עיר של 25,000 וכולם מכירים כמעט אחד את השני, ויש מנטליות כזאת שבן אדם שמצביע ורוצה לעלות, זה עולה. כמובן, כמובן מכירים אחד את השני, וגם קרוב משפחה אחד לשני. כמובן כל בן אדם, זה בן אחוטו של זה, כמובן, בעיר טירה שבו אדם מצביע, עולה, בסדר. עוזרים, כמובן, טרמפיקט, כמובן. אולי הוא רוצה ללבת למכלול, רוצה ללבת לבית חולים, רוצה ללבת לבנק. כמובן, כל מני דברים. זה בטבע בעיר טירה. אבל כשהוא עולה, עליה לי לראש שהבן אדם רוצה לעזרה לי. רוצה לעזרה לי. באמת רציתי עזרה. נזקמתי לעזרה באותו רגע. אז זה כל העניין, כמובן".

(פ/331, 2 ואילך).

גם בחקירה הנגדית ניסה נאשם 2 להתמודד עם הקושי הבורר וכך אמר:

"אני מנסה להגיד לך בזבוז השופטת שאני נוצרתי במצב, אני אגיד להם או לא אגיד להם, לא, בכלל שידעתי מלבת הילה שהדבר מסבר אותו, ידעתי אולי הם יסבירו אותו בדבר הזה, אולי, בכלל האי אמונה זה כל העניין, בכלל האי אמונה אני פחדתי מהם יהפכו את זה עלי, לא מלכתחילה הייתי יודע שה דבר שכך מסבר אותו, לא, לא מלכתחילה ידעתם הדבר מסבר אותו...."

...
אני כל העניין אמרתי בפעם הראשונה ששאלו אותי אני באמת לא זכרתי, פעם השנייה כן זכרתי והשתיקות ארוכות שדיברה עליון כבודה זה כן נכון, אני התלבטתי להגיד להם בפעם השנייה, להגיד להם או לא להגיד להם כי פחדתי מהם יהפכו את הדבר הזה עלי, לא מלכתחילה אני יודע שהדבר הזה מסבר אותו, אני לא רוצה שהם יסבירו אותו בדבר שאני פשוט עשיתו אותו מהתוך תמיינות ולא יותר מזה, אז זה כל העניין, לא ידעתי שה זה באמת מסבר אותו".

(פ/408, 18 עד פ/409, 6)

חוסר הסבירות בסיטואציה מתעצם כשנזכר במאה שכבר ציינתי בהתייחס לשלב איסוף הירוה: הירוה בשלב זהה כסעה חלק מפניו בעזרת סוטרט הקפוצ'ון שהוא לבש, על ידי כך שמשוך את חלקו האחורי של הסוטרט אל מעל ראשו, כך שיכסה חלק מהפנים. הדברים נראים בבירור ב"סרטון פדילה". יכולمر علينا להוסיף לנთונים את העבודה שנאשם 2 אסף אדם,سلطענותו אינו מכיר אותו, שמכסה חלק מפניו. גם הנאשם מודיע להיבט המפליל שלו עובדה זו:

"קדום כל שום בן אדם לא עלה אצליו לאוטו שהוא רעל פנים, או משחו על הפנים, אין דבר כזה..."

אני אומר לך לא יקרה זה לא קרה, לא היה לו משחו על הפנים...
בן אדם היה עם קפוצ'ון זה כל העניין...
از זה כל העניין עכשו את אומרת לי שעלה בן אדם עם זה עם כיסוי על הפנים? אין דבר כזה..."

בשם פנים ואופן אפיו...
אם העלייתך בן אדם שהוא עם כיסוי פנים, אני אשם".

(פ/412, 26 עד פ/411, 14)

האופן שבו התמודד נאשム 2 עם קושי בזרור זה בחקירותו הנגדית הוא, כפי שניתן לראות בצילוט דלעיל, בהערכתה העובדה שהאדם שהעליה לרכבו כיסה חלק מפניו. ואולם בענין זה, כפי שצינתי לעיל, ברור מ"סרטון פדילה" שאליה פני הדברים. ראשית, ניתן לראות את היורה מושך את העליונות מעל ראשו כשהוא יצא מהחדרון (20:54:50), ורואים את הצדונית של פניו, מכוסים חלקית, כשהוא פונה ימינה לחפש את מי שאמור לאספו. אמן החלק הקדמי של הפנים לא ברור די, אך ניתן לראות בבירור שהסוטרט משוכן מעל הראש ועל חלק מהפנים, באופן שהוא לא מכסה את כל חלקו התיכון של גב היורה, גם מכך שבגבו, הנראה היבט בסרט, מבוצצת גופיה לבנה בסמוך לקו המכנסיים.

指出ן עוד, שבחקירתו, כשהופתע למראה הסרטון, אמר שאותו אדם לא היה רעול פנים, אבל הוא היה עם קפוץ'ן צזה, ולכן לא זיהה אותו ואפיו לא ידע להזות אם הוא היה אחד מאלה שרבו קודם (**ת/7**, עמוד 85, שורה 3 ואילך).

35. זה המקום לציין, כי התרשםתי שנאשム 2 הוא אדם אינטיגנטי, מתחכם וחזק. הגנטו נרקמה על ידו, החל משלב החקירה, תוך בדיקת הריאות שעמדו נגדו, ככל שידע מה הן בכל שלב, הערantan וההתאמת גרסתו אליהן. ניתן לקבל "הצצה" לתהילך זה במסגרת התמליל של תרגיל החקירה, **ת/13**, בשיחת החלפת המידע בין האחים לגבי הגרסאות שנותנו. כפי שצינתי, מכשול עיקרי, שעמד לנאשム 2 לרועץ, הוא העובדה שלא ידע שהיה מצלמות ליד בית מאיסם פדילה, וכי לא ידע שרגע האיסוף הוסרט.

הוא סירב לחתום על כל חקירותיו, ועל שאלות רבות בחר שלא להשיב. הוא טען שלא נתן אמון בחוקרים, אך אני מתקשה לראות כיצד סירוב להסביר, כשבפיו גרסה מצחה, כתענתו, שיפר את מצבו. בכל מקרה, ההתרשותות מחקירתו ביום 25.2.16, **ת/7**, מלמדת על אוירה נינוחה. הייתה שיחת חולין בתחילת החקירה על אודוטות משמעות השם "רמדאן". בהמשך אמר הנאשム לחוקר שהוא מבין על מה הוא נחקר אך לא "מעכל" זאת, אמורה שמעידה על העדר מורה מפני החוקר או לחץ. בהמשך שוחחו ממושכות על עבודתו של לנאשム 2 כSHIPOTNIK (עמודים 10 עד 30), על מכונתו של הנאשム, על אירועים נוספים ונאשム 2 אף סיפר לחוקרים על אהובתו ליבו, שהיא מורה (עמוד 40).

חוסר שיתוף הפעולה מצד הנאשם התבטא גם בחוסר נכונות לאשר שהוא מזהה עצמו הסרטונים, גם כשהוא נראה במצבים שהוא עצמו סיפר עליהם (כגון התאוננה שעשה בדרך לנקיות האיסוף), וחוסר נכונות אפילו להזות את השכונה שבה הוא גר (**ת/7**, עמוד 70, שורה 4 ואילך; עמוד 72, שורה 27; עמוד 73, שורה 32 ואילך). התנהגות זו נמשכה גם בעדותו בבית המשפט, כפי שיפורט להלן.

36. עוד בהתייחס למידת האמון שניתן לתת בגרסתו של לנאשム 2 לגבי פשר התנהגותו ומטרתה, הן במבחן עם היורה, הן בשלב האיסוף, ראוי לציין מזכיר שערך פקד גל ויצמן סמוך לאחר אירוע הירוי, עוד באותו לילה (**ת/12**). על פי המזכיר, לנאשム 2 ניגש אליו מיד לאחר האירוע והציג למסטור עדות. הוא סיפר לויצמן כי לא נכח במקום האירוע, אך היה

בสมור, כאשר לפתח שמע קולות ירי, הבחן בבחור רעל פנים בורה מהמקום לכיוון הסמטה, ומאוחר שבשלב זה הנג
בג'יפ שלו, החליט לדוף אחרי החשוד ולางף את הסמטה במטרה לתפוס את החשוד. יש לשים לב כי על פי המזכיר
(ובניגוד לדברים שאמר בחקירותו ובעדותו), נאשם 2 מיקם עצמו בתוך רכבו בעת ששמע את היריות וראה את החשוד
boroh. הוא לא סיפר לויצמן דבר על כך שנאבק פיזית ביורה, במטרה לעצרו או למנוע מנוסתו (פ/28, 1 ואילך). במסמך
גם אין ذכר לעליית "טרמפיקט" לרכבו. דומה כי היעדר אזכורם של פרטים אלה במסמך (והשouter לא נשאל בעדותו על
היעדרם), מעם במידה רבה את מידת האמון שניתן לתת בגרסת הנאשם על "גבורתו" ונסיונו הפעיל לסיע. הוא לא
נשאל על הפער בין גרסתו, לבין האמור במסמך של ויצמן, ולא נטען כי ויצמן החסיר מהמסמך פרטים שנאמרו לו.

37. חלק נכבד מחקירתו במשטרת ועדותו בבית המשפט של נאשם 2, נסב סיבב סרטוני האבטחה, המתיחסים
לפעולותיו אחרי המאבק ולפני שלב האיסוף. לא מצאתי לפרט בעניין זה, לאחר שלטעמי, הריאות המשמעויות
מתיחסות לשלב המאבק ושלב האיסוף, ואליהן התיחסתי לעיל. לגבי כל מה שקרה באמצע, ניתן היה באותה מידה
לפרש את הפעולות הנראות בסרטונים כחיפוש אחר היורה כדי לכך אותו, או כחיפוש אחריו כדי לסייע לו, וזאת -
אלמלא הריאות האחרות (כפי שפירטתי). השיחות עם זההה, עם בעל הספריה ועם נאים יכולות להתרחש כבקשת
עזרה למצוא את היורה, או כ"פיזור מסך עשן" לגבי העובדה שנאשם 2 יודע מי היורה ומתקoon לנסוע לאספו. لكن אני
מתיחסת לנושא הסרטונים הנוספים.

עם זאת עיר הערת אחת: מתוך אופן המענה של נאשם 2 בחקירתו הנגדית לגבי זיהוי העצמי הסרטוניים, ניתן
היה לקבל מהשאה בדרך הזהירה, שבה התנהל, כפי שצייני בסעיף 35 לעיל, כאשר גם בבית המשפט מיאן לאשר
שהוא מזהה את עצמו גם במצבים שהוא עיד לגביהם, והשתתקפו מהסרטונים, תוך אמירה שהוא זוכר שהיה
שם, אך אינו מזהה עצמו הסרטון (למשל - פ/394, 19 - 33; פ/404, 25 - 33; פ/405, 21 - פ/406, 13). לטעמי,
מדובר בעדות מתחכמת ומתחמקת.

עוד ATIICHIS לטענת הסגנון בסיכון, כי התנהגותו של נאשם 2 בקשר לתאונת הקללה שארעה בין רכבו לרכב
אחר, כפי שגם גם נראה הסרטוניים, אינה עולה בקנה אחד עם הטענה שמייר לאסוף את היורה. אין מקבלת את
הטענה. דומה, כי אכן ברוח מיקום התאונת לאחר שפגע ברכב الآخر, במרקם לרדת ולהחליף מספר מילימטרים עם הנג
האחר, היה הדבר מחייב אותו ויוצר קושי אמיתי. יצאה מהרכב ושיכחה קצרה עם הנג השני הייתה הדרך החכמה
והמהירה לסייע את האירוע. אני ערלה לכך, שהנהג الآخر, **פאיד פדילה**, גם ציין בהודעתו (**ת/51**) שהנג הפוגע הת נהרג
כריגל ולא נראה ממחר. פאיד פדילה העיד שאמיר לפוגע "מה קרה לך, למה אתה נהוג בצורה כזו ופוגע بي ברכב, הוא
אמר לי שהוא לא התכוון ואז אני הlected לרכב שלו והוא עלה לרכב שלו ונסע". הוא העיד שלא נגרם נזק ממשמעותי
לרכבו ולכן הם לא החליפו פרטיים. לאחר שהתרשםתי מנאשם 2 לאורך כל המשפט (ולא רק בעת מסירת עדותו),
העובדה שהתנהג בצורה רגועה באותו רגעיהם, וסימן את הטיפול בעניין במרה, בשיכחה עם הנג الآخر, אינה מפתיעה
אותי ואני מחלישה, לטעמי, את ראיות התביעה. נאשם 2 התנהג בצורה נעימה ורגועה לאורך כל המשפט, אך
התרשומיות הבורווה הייתה שהוא מנהל את הגנתו ביד רמה, וגם מחליט כל החלטה חשובה לגבי המשפט במקום נאשם
1, הכל - בנועם ובאסרטיביות.

טענות נאשם 2 לגבי מחדלים

38. בא כוחו של נאשם 2 טען כי המשטרה לא פעלה כראוי כאשר נמנעה מזמן לחקירה אניות שאותם הזכיר נאשם 2 בחקרתו ככללה שפגש במהלך המרדף בעקבות הירוה, למשל - בעל הספריה (יוסף עיאד), מוחמד זהארה (שםו האמתי הוא מוחמד פדייה) ונאים. הוא שאל את **אוסקר קירגינז**, ראש צוות החקירה, על כך. אוסקר לא זכר בעברתו בבית המשפט מודיע אלה לא זומנו, אך אמר שכאשר כל רצף האירוע מתועד על ידי מצלמות, ואלה סותרות את גרסת נאשם 2, אין צורך לומר כל אדם ששמו עולה (פ/196, 12 ואילך). התובעת בסיקומיה הזכירה שאוסקר נשאל בעניין זה בעברותו המאוחרת, כשזהר אל דוקן העדים לבקשת בא כוחו החדש של נאשם 2, לאחר שבא כוחו הקודם חדל מליצגנו, וכן לא רוען לפני העדות ולא זכר את הנושא. עם זאת, ניתן ללמוד מחיקרתו של נאשם 2 ביום 25.2.16 שבחקירה זו לראשונה אמר בכלל שרדף אחרי הירוה (**ת/7**, עמוד 50, שורה 5 ואילך), ובהמשך לכך, כאשר הזכיר שפגש את בעל הספריה אמר מיד, שהוא האחרון אמר לו כי אינו יודע מה קרה, לא ידע לומר אם מישחו נפצע, אז עברו בריצה שני אנשים, מוחמד זהארה ונאשים, ואמרו לו ש"למטה מ, שידך למטה" וזה הוא (נאשם 2) רץ אחריהם ואמר להם שהוא שם בפרדס (התמליל של **ת/7**, עמוד 50, שורה 22 עד עמוד 51, שורה 6).

העובדת שבעל הספריה לא ידע דבר אושרה על ידי נאשם 2 גם בעברותו בבית המשפט (פ/360, 7 - 13), כך שלא הייתה כל נפקות לזמןונו לעדות.

לגביו זהארה ונאשים, נאשם 2 אמר שהם דיברו איתו תוך כדי ריצה ואמרו לו שבחרם מנורה (פ/359, 21 ואילך). גרסת הנאשם שלפיה ביקש מזהארה להצטרף אליו לחיפושים היא גרסה כבושה, שעלהה לראשונה בבית המשפט. הדבר לוון מושכות בחקרתו הנגדית של נאשם 2, והתרברר כי נאשם 2 לא אמר בחקרתו את שמותיהם כמו שסייעו לו במרדף. הוא ציין, בהתאם לנראה בסרטון, שהוא שם שני אנשים, ולדבריו - אוסקר שאל אותו למה הם לא עלו איתו לג'יפ והוא אמר שאינו יודע. עם זאת טען, שמסר לאוסקר את פרטי בעל הספריה, אך אוסקר לא עומרת עם טענה זו, אלא נשאל שאלה כללית (פ/387, 22 ואילך).

אין צורך לדון בשאלת אם אי זימונו של זהארה היה מחדל ומה משקלו, שכן אותו זהארה, שמו כאמור מוחמד פדייה, זמן עד הגנה מטעם נאשם 2. בבית המשפט, עובר לעודתו, שעה שהמתין לתורו להעיד, פתח את דלת האולם, צילם את הנאים ורצה, לדבריו, "לצלם את האחים שלי [הכיבע על שני הנאים] לשים על הפיסבוק למה שהם סובלים כאן" (פ/451, 14 - 21). עד זה ציין שביום האירוע התפלל את התפילה האחורה של היום, תפילה עשווא, במסגד, והיריות נשמעו לאחר שיצא מסגד. מבלי שנשאל הוסיף שראה את נאשם 1 במסגד לפני שיצא. בהמשך התרברר שתת היריות שמעו שכבר היה בביתו, ולא עם צאתו מהמסגד, שכן הוא העיד שלאחר היריות ירד מביתו וראה את המתлонן, מ, רץ ומתחילה לקפוץ, ואומר "הרגו אותו", הרגו אותו", בעודו מראה על רגלו ואוחז בה בידו. הוא רצה לעזור למ, שהמשיך לרוץ למרות שקיביל כדור, אך הוא רדף אחריו לכיוון ביתו. אך ראה את "אח שלנו רמדאן", כהגדתו, עומד עם בעל הספריה. רמדאן ראה אותו רץ ושאל לאן, וזהארה ענה לו (לדבריו) ש"חבר שלנו קיבל כדור, בזמן שהלך לבתו של מ, הילך אחריו נאים, וגם רמדאן בא לעזור לו. בתיו של מ איש לא ענה לו, והוא הלך וקרא לו. לאחר מכן, כשזהארה חזרה לכיוון ביתו שלו, רמדאן הניע את רכבו ואמר לו שיבוא אליו לחשוף אותו (מההקשר ששמע שהכוונה למ - מ.ב.נ.). זהארה השיב לרמדאן "חלאס, מספיק, אני עשית את שלי הילכתי אליהם לא מצאתי אף אחד לא יכול לעזור, זהו" (פ/447, 2 עד פ/449, 26). בהמשך עדותה הראשית הבahir שראה את נאשם 2 פעמיים, פעמיים אחת כשהוא דיבר עם בעל הספריה ובפעם השנייה כשנאשם 2 היה ברכבו, והציג לו לבוא לעזור לו. בשלב זה שינה זהארה את סיפורו ואמר שרמדאן הציע לו לעזור לו לתפוס ביחיד את הבן אדם שירה, אך הוא לא רצה (פ/450,

12 ואילך). בחקירה הנגדית הבהיר שאף כי ירד מבתו מיד לאחר הירוי, לא ראה את המאבק בין היורה לחטיב. הוא רק ראה את מkapץ וצועק שירו בו. אחר כך ראה את נאש 2 עם בעל הספריה. (פ/453 עד פ/454). הוא הבHIR שללא רצה לסייע לרמдан לחפש את היורה, למראות שהוא חבר מאד טוב של המתלון, כי פחד מאדם חמוץ (פ/457, 23 - 31). הוא חזר וצין שראה שם נפצע ברגל הימנית.

כפי שניתן לראות, קיימים קשיים לא מבוטלים בגרסתו של זהארה, וסתירות בין ראיות אחרות: ראשית, הוא טען שמקום פציעתו של מ היה ברגל ימין, בעוד שם נורה בגב; שנית, גרסתו הראשונה הייתה שנאש 2 ביקש ממנו לנסוע אליו לחפש את מ, המתلون, ורק בהמשך שינה ואמר שביקש ממנו לחפש עימו את היורה; שלישיית, תיאורי אינם תואמים את גרסת נאש 2, שתיאר מצב שבו הוא פגש את בעל הספריה, את זהארה ואת נאים בסמיכות זמינים, פעם אחת, ואז ביקש ממאים זהארה לבוא עימו לחפש את היורה. זהארה תיאר שני מפגשים, כשביניהם הוא הספיק לגשת לבתו של מ, לחזור ולראות את נאש 2 ברכבו, וככיוול אז ביקש ממנו נאש 2 להצטרף אליו. גם גרסתו שכאשר רץ לעבר ביתו של מ כדי לחפשו, בא גם נאש 2 לעזר לו, אין לה כל תמיכה נוספת ונאש 2 אכן טען שרך בעקבות זהארה, אך זאת כדי להראות לו لأن ברוח היורה. נאש 2 לא מתיחס כלל לשלב קודם, שבו זהארה רץ (לטענתו) לביתו של מ.

מעבר לקשיים אלה, התנגדותו הכללית של זהארה, לרבות נסיונו לצלם את "סבלם של הנאים, אחים" (כהגדתו), לצורך פרסום בפייסבוק, והתנגדותו לספר שראה את נאש 1 במסגד לפני הירוי, דבר שלא עליה בשום שלב מוקדם יותר וגם לא נתמך בדברי נאש 1, מעוררת קשיים של ממש להتبסס על עדותו ולתת לה משקל.

39. גם סגנו של נאש 2 טוען כי קיבלת מחקרית תקשורת לגבי הנאים הוא מחדל, אך מאחר שכבר לבנתי את הטענה לעיל, לא אחזר על הדברים. אכן מדובר במחדל, אך לטעמי מדובר בראשיה שהייתה יכולה להועיל לתביעה, אך היעדרה אינה מזיקה להגנה.

40. מחדל נוסף שאליו התייחסה ההגנה הוא אי קבלת תוכאות מז"פ לגבי דגימת שרידי הירוי שנלקחה מג'יפ הטרנו של נאש 2. הוגש **ת/62** דוח מסכם מז"פ - ליקוח דגימת שרידי ירי, ומזכיר **ת/63** - דוח תפיסת מוצגים על איסוף חלקיים שרידי ירי. מתרבר כי למראות שנלקחו הדגימות על ידי השוטר **יעקב מינץ**, ממצאים לא הוגש (פ/188 עד פ/191). אכן, מדובר במחדל, אך זה אינו פוגע בהגנת הנאים, אלא בטיב ראיות התביעה. היעדר ממצאים ודאי לא פועל לחובת הנאים ולא ניתן להסיק ממנו מסקנות.

41. ההגנה התייחסה במהלך חקירת השוטרים בבית המשפט גם לאופן שבו השיגה המשטרה את **ת/29**, צילומי סרטוני האבטחה שצילם נאש 2 בטלפון הניד שלו מתוך מכשיר-hDVR בביתו. בסופו של יומם לא עלתה טענה בסיכומים כי היה פגם בדרך השגת הסרטונים (וטוב שכך), אלא ב"כ נאש 2 טוען כי גם אין לזקוף לחובת נאש 2 את חוסר רצונו הראשו למסור את hDVR או את הטלפון. הוא הוסיף, כי נוכח העובדה שהטלפון של נאש 2 היה בידי המשטרה, מטעצתת התמייה לגבי אי עשיית מחקרית תקשורת. לא התייחסתי לשירובו של נאש 2 למסור את ה-hDVR ראייה לחובתו, וגם בלי זאת יש לטעמי ראיות מספקיות לחובתו. אני מסכימה עם הסגנור, כפי שכבר ציינתי, שאי ביצוע המחת"קם היה מחדל ממשמעותי, שפגע בראיות התביעה.

בחינת הריאות על פי מבחני פסק דין קרייאף

42. לאחר שעלה מעשו של נאשם 2 אין מחלוקת ממשית, אלא רק על **פרשנות המעשים**, איזה בחינת גרסתו והסבירו על רקע הריאות כבר בשלב מוקדם היא מחייבת המציאות, תוך טשטוש מסוים של השלבים בבדיקה התלת שלבי. אזכור, כי גם לפי המבחן הדו-שלבי שמציע כבוד השופט הנדל בפסק דין **קרייאף**, מבחן שאותו ביקש עו"ד ברגמן שאאמץ במקרה זה, "הביקורת היא על סמך כל הממצאים העומדים בפני בית המשפט, ובכללן אף התנהלותו של הנאשם במהלך ההליכים. בכך יתרונו של מודל זה, הבוחן את האפשרויות לגוף, ולא לפי זהות הצדדים" (פסקה 3 להווות דעתו).

כך, בחינה כוללת של "סרטון פדייה", עדותם של מאיסם פדייה, וגרסתו של נאשם 2, מובילה לכך שלטעמי, הוכח שהאיסוף של נאשם 2 את האדם שסימן לו לעצור, היה איסוף נכון.

43. הפעול היוצא מכל האמור הוא, שאינו מאמין לנאשם 2 שעוצר על מנת לאסוף "טרםפיסט", שלא הכיר, כדי זהה יסייע לו לחפש את היורה. לאחר שכבר קבעתי שה"נאסף" היה היורה (פסקה 12 לעיל), ומאחר ששובנעתי שהאיסוף על ידי נאשם 2 היה נכון, אני קובעת **שנאשם 2 אסף במכoon ובידיעה את היורה**. מסקנה זו לגבי שלב האיסוף משליפה, כפי שציינתי בסעיף 29 לעיל, על פירוש מטרת התערבותו של נאשם 2 במאבק בין חטיב ליורה, ולפיכך אני קובעת שגם בשלב המאבק, התערבותו של נאשם 2 נועדה לעזור ליורה לחמוק, כפי שהעיד חטיב.

טענת ההגנה כי בעצם איסוף היורה אין משום סיווע לאחר מעשה

44. ב"כ נאשם 2 טוען, כאמור לעיל, שגם אם יקבע שנאשם 2 אסף את היורה במכoon, איזה לא הוכחה עבירות הסיווע לאחר מעשה. לדבריו, לא ניתן לדעת מה קרה מיד לאחר האיסוף, ויתכן שנאשם 2 אסף את היורה (ובטיעונו מתיחס הסנגור לאפשרות שייקבע שהיורה היה נאשם 1, אחיו הצער של נאשם 2), גער בו על מה שעשה, "נתן לומנה" והודיעו אותו מהרכיב בעבר מטרים ספורים. הסנגור טוען כי ככל עוד לא נסתירה טענה נאשם 2 שהאדם שאסף ירד בעבר מטרים ספורים, זו צריכה להיות הנחת העבודה של בית המשפט, ואם כך - אין באיסופו לג'יפ והואordanו בעבר מספר מטרים כל סיווע להמלטות מעונש.

נסינו של הסנגור המלומד לבחון כל מקטע מהאירוע בנפרד עליה, כמובן, בקנה אחד עם האינטראס של הנאשם, אך לדעתי לא ניתן לנוהג כך, שכן מסכת האירועים היא מקשה אחת, ויש לבחון את האירוע בכללו, על מנת להבין את טיבו האמתי. כפי שציינתי לעיל, שלב האיסוף, שהוא חלק מרצף, משליך לאחר עול כוונת נאשם 2 לאורך כל מעורבותו באירוע, ולא ניתן לנתק את החלקים.

אוסיף, כי ההשערה שהעלתה הסנגור, שלפייה יתכן שנאשם 2 העלה את היורה לרכבו, אך גער בו על מעשו ולאחר מכן הודיעו מהרכיב, היא השערה יפה, אך אין לה כל אחיזה בריאות. נאשם 2 טוען שלא שוחח ממש עם האדם שהעליה לרכבו וחשב שהלה בא לסיווע לחפש את היורה. מובן, כי לא יכול היה להעלות גרסה דומה לזה שהסנגור מציע, ומשכך, גם אין מקום לבחון תרחיש תאורייתי זה, שאיןנו יכול לבוא בגדיר "חוובתו של בית המשפט להידרשות עצמו

לאפשרות קיומם של הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מזקה, אף אם הנאשם איננו מציע הסבר המתישב עם חפותו,"
כלשון פסק דין **קריאף** (פסקה 125).

45. סעיף 260 לחוק קובע:

"(א) הידוע שפלוני עבר עבירה ומקבל אותו או עוזר לו בכוונה שיימלט מעונש, הרינו מס'יע לאחר מעשה, זולת אם היה בן זוגו, הוריו, בנו או בתו של העבריין; ואולם אשה שבונochותם ובמרותו של בעל קיבלה עובר עבירה שבבעל השתף בה או עזרה לו, כדי שיימלט מעונש - אינה בגדיר מס'יעת; לענין סעיף זה, "UBEIRAH" - למעט חטא.

(ב) מס'יע לאחר מעשה אפשר להעמיד לדין ולהרשיע, אף אם מבצע מעשה העבירה לא הורשע תחילה או שאיו אפשר לנתקוט הליכים נגדו או לאכוף עליו עונשה בשל העבירה".

אנו רואים, כי לפי לשון הסעיף, יש שתי חלופות לגבי היסוד העובדתי: קבלת העבריין או מתן עזרה. כאשר התעורר נאשם 2 במאבק באופן שאיפשר ליוורה לבРОוח, הוא עוזר לו. כאשר העלה את היורה לרכבו, הוא לכל הפחות קיבל אותו.

בשלב המאבק נאשם 2 בעצמו העיד כי תפס את מי שנראה לו כיוורה, ובשלב האיסוף כבר קבועתי שמדובר ביורה, ולכן מתקיים גם הרישה של הסעיף: "הידוע שפלוני עבר עבירה".

אשר ל"כוונה שיימלט מעונש": עצם ביצוע מעשה שמקשה על תפיסתו של עבריין, על קשרו בין ארוע פלילי או בין המקום שבו התרחש האירוע, יש בו כדי לאפשר לעבריין להמלט מעונש. התיבה "בכוונה שיימלט מעונש" מלמדת אותנו כי העבירה לפי סעיף 260 לחוק דורשת מחשבה פלילתית מיוחדת. מדובר בעבירה התנהגתית, ובצד המודעות לטיב ההתנהגות ולקיים הנסיבות, הוספה הדרישה כי העושה פועל "בכוונה [שהעבריין] ימלט מעונש". זהה מחשבה פלילתית מסווג "מטרה", מבלי שנדרש, CISOD TZATZATI, כי העבריין ימלט מעונש, הלכה למעשה. ניתן להסביר שקיימת מטרה לאפשר לעבריין להמלט מעונש, גם בהתאם ל"הלכת הצפויות", קרי: כאשר קיימת מודעות להתמצשות הימלטות צזו, אפשרות קרוביה לוודאי. הלכת הצפויות מעוגנת בסעיף 20(ב) לחוק, הקובע: "לענין כוונה, ראייה מראש את התרחשות התוצאות, אפשרות קרוביה לוודאי, כמו שהיא כמטרה לגרמן". במקרה של פגיעה של נאשם 2 עליה כי התקoon לאפשר ליוורה לברווח מזירת הירוי, ולהזיז אותו מהמקום שאליו הגיע בסוף נתיב בריחתו. הוא גם עוזר לו, וגם קיבל אותו אליו, לרכבו, מתוך כוונה, ולכל הנסיבות מתוך כך שראיה אפשרות קרוביה לוודאי, שהדבר יסייע לו להתחמק מעונש על ידי הרחקתו מהמקום וטשטוש הקשר בין לבין מעשה העבירה. לא לモטור לצין, כי במקרה דנן, נאשם 2 גם הצליח לאפשר ליוורה להתחמק מעונש.

סיכום לגבי נאשם 2

46. נכון כל האמור, המסקנה היחידה המתבקשת, בניתו כל הראיות ולאחר דיון בכלל הטענות, היא שהוכח, מעל לכל ספק סביר, כי נאשם 2 ביצע את המិוחס לו בכתב האישום, ועל כן אני מרשים אותו בביצוע עבירה של סיוע לאחר מעשה (UBEIRAH לפי סעיף 260(א) לחוק).

47. לסיום עיר, כי זיכוי של נאשם 1 מביצוע העבירה העיקרי אין משליך על אפשרות הרשותו של נאשם 2 בסיווע, כעולה מסעיף 260(ב) לחוק, ומהפסיקה בעניין זה (ר' למשל ע"פ 4205/14 **נחום בן יצחק נ' מדינת ישראל** [29.5.16], פסקה 65, שם נאמר "ניתן להרשייע אדם ממשי' לאחר מעשה לפי סעיף 260(ב) לחוק העונשין גם מקום בו זוכו המבצעים העיקריים מביצוע העבירה", וע"פ 204/10 **عبدל-קדר נ' מדינת ישראל** [25.07.11], פסקאות 37 - 40, שבו נקבע כי "מהות האיסור שבعبارة הסיווע לאחר מעשה נגזרת מן הרצון למונע את הסיכון החברתי שבהימלטות ערביים מפני הדין בסיוועם של אחרים").

הערה מתבקשת נוספת היא לעניין עתירתו של ב"כ נאשם 2, לשקל הרחבת הפטור המוענק בסעיף 260(א) ל"בן זוגו, הורשו, בנו או בתו של העבריין", כך שיחול גם על אחיו של העבריין. מאחר שזכותו את נאשם 1 מהעבירה העיקרי, לא ניתן עוד לומר שנאשם 2 סייע לאחיו, ועל כן אין מקום לדון בעתרה זו.

סוף דבר

48. אני מזוכה, מחייבת הסקק, את נאשם 1 מהעבירות המוחסנות לו בכתב האישום, ומרשישה את נאשם 2 ביצוע עבירה של סיוע לאחר מעשה (עבירה לפי סעיף 260(א) לחוק).

בעניינו של נאשם 1 - זכות ערעור דין.

ניתנה היום, י"ג בטבת תשע"ח, 31 דצמבר 2017, במעמד
הצדדים.

[1] חשוב לציין כי השעון של המצלמות בבית פדילה מכוננות שעה אחת קדימה (**ת/20, סעיף 4; ת/21, סעיף 5; ת/58**, מזכיר ס"מ שנרשם על ידי עمير נעים), ועל כן מדובר במעשה על 19:53:38

[2] ההפניות לפרוטוקולים יעשו כך: פ/מספר עמוד, שורה

[3] יש ראיות בעניין (**ת/51, ת/52** ועוד), אך אין על כן מחלוקת, ועל כן לא אפרtan

[4] לציין כי לגבי החקירה מיום 25.2.16 יש הودעה כתובה ותמליל. שניהם סומנו **ת/7**. הצדדים הסכימו שההודעה עמוד 34

הכתובה אינה משקפת כבעי את התמליל ועל כן כל התייחסויות וההפניות ל-ת/7 תהינה לתמליל

[5] לטעמי, זהוי נאשם 1 ב"סרטון פדילה" על ידי המתלוון וזהויו על ידי השוטר ابو סודה הם ראויות ישירות, אך אין הדבר משנה, כפי שאפרט מיד

[6] יzion, כי בחלק מהסרטונים נראה היורה לבוש בגדים לבנים/בHIRIM. על מנת להמחיש שמדובר בתוצאה של הסרתת לילה במלמות אבטחה מסוימות, בוצע שחזור לילה בגדים החיים, שהוסרט במלמות האבטחה, וניתן לראות את ה"היפוך" האמור גם הסרטוני השחזר (פ/46, 28 ואילך; **ת/25 ו-ת/25א; ת/26, ת/31**). אין מחלוקת ממשית בכךודה זו בהתייחס לצבעי הבגדים, ועל כן לא ארchip.

[7] יzion, כי הפרוטוקול בדיון זה היה מוקלט. ב"כ המשימה ביקשה להסיק מסקנה מפלילה בעניינו של נאשם 1 בשל אמרה זו של נאשם 2, אך לא מצאתי כי ניתן להשתית על פליטתפה זו ממצא

[8] פ/389, 8 ואילך. יzion, כי בתמליל חקירת הנאשם **ת/7**, אף שזהארה מוזכר, אין ذכר לאמירה מצד נאשם 2 שביקש מהארה שישיע לו בחיפוש אחר היורה